

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 123 / II Legislatura / Novè període

Dijous, 17 de març de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 87

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Proposició no de Llei d'Adhesió a la Campanya Pública Europea sobre la Interdependència i la Solidaritat Nord-Sud (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Lorda (S) (p. 5799).*

Posició dels grups : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5799), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5800), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5801) i I. Sr. Selga (CiU) (p. 5802).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 5803).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Padullès (PSUC) (p. 5803).*

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 5805), I. Sr. Azorín (P) (p. 5805), I. Sr. García i Sáez (S) (p. 5806), I. Sr. Guasch (CiU) (p. 5807).*

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions (p. 5808).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Reforma Parcial de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5808).*

Posició dels grups : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5809), I. Sr. Azorín (P) (p. 5809), I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5810) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 5811).*

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 5812).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Estatut de Redacció de les Empreses Públiques de Radiodifusió i de Televisió Dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt desè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5812).*

Posició dels grups : *I. Sr. Azorín (P) (p. 5813), I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5813) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 5813).*

Votació : *rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 5814).*

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-President Primer proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè i dotzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 5814).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els mestres que han guanyat la plaça en oposicions (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5814).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5815).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5816).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5817).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla de Reactivació Econòmica per a les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 5817).*

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 1, de supressió, i 2 i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5818).*

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 5819), I. Sr. Curto (P) (p. 5820) i I. Sr. Vernet (CiU) (p. 5820).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Aleu (S) (p. 5821).*

Votació punt 1 : *rebutjat per 30 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions (p. 5821).*

Votació punt 2 (llevat d'una frase) : *aprovat per unanimitat (p. 5821).*

Votació esmenes núms. 2 i 3 : *rebutjades per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 5822).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i de l'I. Sr. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Treball i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

**Proposició no de Llei
d'Adhesió a la Campanya Pública Europea
sobre la Interdependència i la Solidaritat Nord-Sud**

El punt de l'ordre del dia que tenim a la vista és : debat i votació de la Proposició no de Llei d'Adhesió a la Campanya Pública Europea sobre la Interdependència i la Solidaritat Nord-Sud, presentada per tots els grups parlamentaris. Aquesta Presidència té el gust de donar la paraula, perquè iniciï la presentació d'aquesta Proposició no de Llei a l'Illustre Diputat senyor Felip Lorda, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. LORDA : Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, no es tracta de defensar una proposició no de llei que ha estat signada, consensuada pels portaveus de tots els grups parlamentaris de la Cambra, sinó únicament de subratllar-ne, de manera sintètica, breu, la significació.

Senyores diputades, senyors diputats, de la terra habitada coneguda, els grecs clàssics en deien *ekumene*; és clar que, segles abans de l'era cristiana, la terra habitada que coneixien els grecs o n'havien sentit parlar, no anava més enllà dels països de la conca de la Mediterrània. Els bàrbars n'eren els habitants remots.

Avui dia és tot molt diferent; l'*ekumene* és tota la superfície de la terra, de pol a pol, i encara l'home explora l'univers per veure d'eixamplar-la. Res de l'*ekumene* actual ens és aliè. De fet, no ho és; som puntualment assabentats de tot allò que s'esdevé arreu del món : esdeveniments conjunturals i situacions estructurals. No podem ignorar, mentre no vulguem ignorar-ho, puix que entra pels ulls diàriament —fins i tot quan estem instal·lats en la passivitat—, no podem ignorar que la llunyania geogràfica no ens eximeix d'experimentar la intensa sensació que convivim en el món actual amb desenes de milions d'éssers humans que no arriben a satisfer les necessitats més peremptòries o no atenyen els nivells mínims d'una civilització desenvolupada, en altres indrets de la terra, fins a la sofisticació més exquisida.

És evident que això ha estat motiu, en el curs de les darreres dècades, de preocupació general; ens hem adonat, cada cop d'una manera més nítida, que en un mateix món coexisteixen dues meitats ben diferents, que designem amb la senzilla antítesi nord-sud, conseqüència d'un gran desequilibri en tot ordre de coses, tan accentuat en certs aspectes que semblen mons totalment oposats.

Ens hem adonat també que aquesta desigualtat clamorosa, segons s'hagi nascut al nord o al sud, entre els habitants del nostre planeta, no només fricciona les consciències dels homes i dones del món més avançat, i aguditza el sentiment de greuge

comparatiu dels del món més retardat, sinó que, ultra la flagrant injustícia que significa en termes ètics, constitueix tota una amenaça certa per a un esdevenidor mínimament assossegat del gènere humà.

Aquesta preocupació, però no sempre, ni de bon tros, s'ha traduït fins ara en actituds i accions realment adreçades a solucionar, amb voluntat clara i amb eficàcia, la situació suara sucintament descrita. Sovint el món opulent ha volgut ajudar el món indigent sense infringir les lleis, en si mateixes despietades, de la pròpia opulència. El pretès ajut no s'ha produït; l'escissió entre nord i sud s'ha accentuat, i no és que l'enfocament i solució de l'immens problema exigeixi més generositat. N'hi ha prou, en tot cas, amb una generositat calculada, un càlcul, en el fons, interessat. Ens interessa a tots; convé als nostres interessos morals, sens dubte, però també —i potser sobretot— materials, omplir al més aviat possible i de la manera més raonable i justa possible el hiatus abismal que subsisteix encara entre el nord i el sud terraquius.

Sensibilitzar l'opinió pública europea entorn d'aquesta qüestió transcendental és la idea bàsica que inspirà l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa en llançar la iniciativa de promoure, aquesta primavera, una campanya pública sobre la interdependència i solidaritat nord-sud.

Nosaltres havíem desitjat que el Parlament de Catalunya s'hagués adherit a aquesta campanya ben d'hora, però ja ens han precedit importants organismes governamentals i no governamentals, nacionals i internacionals.

A casa nostra, el propassat dia 7 tingué lloc al Palau de la Generalitat la cerimònia inaugural de Catalunya Solidària, solemne acte d'adhesió nacional a la campanya, en ocasió del qual el senyor Joss Lemmers, Secretari General de la Campanya Pública Europea sobre la Interdependència i la Solidaritat Nord-Sud, pronuncià un discurs sota el títol ben significatiu de «Nord-Sud, un sol futur, una tasca comuna», difós després escrit en català, la lectura del qual em permeto recomanar a les senyores diputades i als senyors diputats que desitgin tenir una idea exacta i força circumstanciada de les consideracions de fons que han induït a organitzar la campanya de sensibilització endegada, consideracions de les quals nosaltres hem assenyalat només els trets essencials.

L'adhesió, ara, del Parlament de Catalunya a aquesta campanya l'enriquirà i la potenciarà a l'entorn nostre més immediat, molt més encara, amb vista, tot plegat, senyores diputades, senyors diputats, a fer l'*ekumene* actual residència humana cada cop més harmoniosa i confortable. Serà aquest, senyories, el sentit últim del vot favorable que vulguin atorgar a la Proposició no de Llei sotmesa a la seva consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Comença, doncs, el debat d'aquesta Proposició no de Llei. Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Proposició, passarem directament a la intervenció dels grups parlamentaris, per la qual cosa aquesta Presidència està a disposició d'aquests grups, els que ho sollicitin, per donar-los la paraula. (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula per fer la seva presentació.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana és un signant d'aquesta Proposició no de Llei, i això vol

dir, evidentment, que estem totalment identificats amb el seu contingut, i estem també totalment identificats amb les paraules que acaba de pronunciar l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, que crec que justifiquen a bastament aquesta iniciativa que hem tingut tots els grups parlamentaris.

Jo voldria afegir només algunes consideracions sobre aquesta qüestió. Per a nosaltres no és únicament una qüestió d'interdependència i de solidaritat el que fa necessària aquesta campanya pública per resoldre aquests problemes de les relacions entre el nord-sud del nostre planeta. Hi ha també unes qüestions d'equitat i de justícia, i jo diria, fins i tot, de propi interès. És evident que si els pobles occidentals hem arribat a tenir el grau de prosperitat del qual disfrutem actualment és a través d'uns coneixements, una ciència i una tecnologia acumulades al llarg de segles, i en aquesta acumulació, en aquest procés d'acumulació de coneixements, els pobles avui desvalguts, molts d'ells, els pobles del Tercer Món hi han participat i hi han participat amb aportacions importantíssimes. En fi, és un tòpic parlar de les xifres del zero, però, a part d'això, moltes i moltes altres qüestions demostren que realment el nivell dels nostres coneixements científics ha estat l'aportació de tota la humanitat. I de la mateixa manera que reconeixem, doncs, uns drets de propietat intel·lectual durant uns anys, jo crec que també això es pot argumentar en favor d'aquests pobles.

Hi ha després unes raons de justícia, i és evident que han estat explotats, espoliats en profit nostre; que algunes de les seves civilitzacions han estat gairebé destruïdes. Qui sap el que haurien fet alguns dels pobles americans sense la cruenta conquesta dels espanyols, per exemple, que va destruir civilitzacions florents, i, a més, en tota l'època colonial —els segles XVII, XVIII i XIX—, amb l'esclavatge, amb mètodes d'exploació que actualment repugnen els nostres sentiments d'avui, aquests pobles s'han vist explotats, s'han vist espoliats, i ara tenen dret realment a una justa reparació.

Però també deia que és el nostre interès, de fer-ho. En efecte, si nosaltres no resollem el problema, que aquests pobles puguin viure a casa seva, guanyar-s'hi la vida i no passar fam, és evident que és el nostre propi destí el que ens juguem. Es produiran novament immigracions, immigracions com en l'època —els primers anys de la nostra era—, com en l'època de la caiguda de l'imperi romà, que aquesta vegada segurament no seran cruentes, però que no per això seran menys perilloses per fer desaparèixer la nostra identitat com a pobles. Ho estem veient ja; estem veient el que passa en molts països d'Europa amb la població africana que, únicament per necessitat de subsistència, es veu obligada a traslladar-se i, certament, no perquè això els agradi, perquè a tothom li agradaria més quedar-se a cada seva i poder viure tranquil i dignament a casa seva.

I contra això és evident que no valen les mesures restrictives ni val l'ús de la força. L'exemple, el tenim als Estats Units, on la immigració està severament reglamentada, però que han estat absolutament incapaços, a la pràctica, d'impedir que centenars de milers de mexicans hagin travessat la frontera sud i actualment estiguin instal·lats en el seu país. I si es vol arribar, si es vol arribar a impedir-ho per qualsevol mitjà, aleshores es cau en el totalitarisme, es cau en la violació total dels drets humans. Aleshores, tots els països occidentals es trobarien en la mateixa situació que es troba avui Israel, que, per mantenir

uns drets a la seva existència, però al mateix temps, vulnerant uns altres drets tan o certament més legítims, es veu obligat a utilitzar uns mètodes totalitaris que crec que tots nosaltres hauríem de condemnar, i permetin-me aquesta digressió. Espero que, per la dignitat del Parlament de Catalunya, la Comissió de Justícia es reunirà abans que acabi aquesta legislatura i cadascú podrà responsabilitzar-se sobre aquesta qüestió discutint la Proposició no de Llei que fa més de tres mesos el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar a aquest Parlament.

Bé, senyors, per totes aquestes raons, per les d'interdependència i solidaritat, però també per raons d'equitat i de justícia i del propi interès, crec que la nostra Cambra ha d'aprovar —com és segur que farà— unànimement aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor Diputat. Algun altre Grup vol fer ús de la paraula? (*Ll. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*) El senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats, «Un sol futur, una tasca comuna»; aquest és el lema de la campanya a la qual la nostra Proposició no de Llei pretén que s'hi adhereixi la Cambra catalana —i així ho espera—, Proposició..., perdó, campanya, vull dir, campanya iniciada, com tots vostès saben, per acord de l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa, i cal remarcar això perquè, a diferència d'altres tipus d'assemblees d'àmbit supranacional, supratatal, aquesta va ser el niu on va néixer la convenció dels drets humans i sota aquesta acoació, sota aquest prisma cal examinar la campanya pública que ara estem comentant.

El nostre Grup, coneixedor d'aquesta campanya, que s'intitula «Sobre la interdependència i la solidaritat nord-sud», vol posar especial èmfasi en el segon d'aquests substantius, és a dir, en el de la solidaritat més que en el de la interdependència. Creiem que la interdependència és un factor molt important certament, però que comporta una lectura un xic egoista de l'actuació que ens porta aquí. És cert, malgrat tot, que aquesta interdependència, com a fet real, existeix i així, en el preàmbul de la Proposició no de Llei que ara estem debatent, es reconeix que els països del nord estan, de fet, fortament lligats als països del sud. Però, en definitiva, la interdependència gairebé redueix el problema al fet que, si bé aquests països que anomenem del Tercer Món estan necessitats de proveïments, malgrat això no cal oblidar el revés de la moneda, que és que els països industrialitzats necessiten també un mercat de consumidors.

Entenem que no ha de ser aquesta l'hora dels egoismes, l'hora de les caritats ni, tanmateix, de les almoines; no és només, com diu el dossier que es va lliurar en el seu moment als diferents portaveus, una «necessitat racional», sinó que és una «obligació ètica», com també es diu en la presentació de la campanya. Nosaltres creiem i entenem que això és compartit per la resta de grups d'aquesta Cambra; repeteixo que no és només una necessitat racional, sinó una obligació ètica, d'estricta justícia distributiva.

Per això nosaltres posem especial èmfasi en el segon d'aquests substantius, en el de la solidaritat, en el de la vertadera solidaritat, perquè entenem que no és just que es produeixi un

domini abusi dels països creditors; perquè creiem que no és just que, amb aquesta excusa, els països creditors imposin condicions polítiques en sentit ampli o condicions polítiques en el sentit econòmic del terme; perquè entenem que no és just la imposició d'allò que s'anomena «projectes globalitzadors», no negociats de manera bilateral —i remarco el «bi», i tothom m'entén quan dic aquest «bi», a diferència d'un altre prefix—, i entenem que no és justa l'assignació predeterminada d'un rol a cadascun dels països per poders existents en altres països.

En definitiva, l'assignació, moltes vegades, de rols que més que autoabastiment són rols de consumidors, fent negatiu, millor dit, negant aquell proverbi xinès que «més que donar el peix, val la pena ensenyar a pescar», negant-li, en definitiva, el dret a equivocar-se, que Mahatma Gandhi reclamava per a tots els països colonials quan reclamava la seva independència.

Estem, per tant, a favor d'una campanya, la qual té com a objectius immediats —com tots vostès saben— que la societat catalana, primer, acabi tenint una major informació del problema existent arran de la divisió del món entre aquests dos blocs. Partint d'aquest major coneixement, el segon objectiu immediat és posar la ciutadania davant de les seves mateixes responsabilitats, en tant que forma part d'un poble i d'un país dels que s'anomenen desenvolupats, i, tercera, a fi que els poders públics, i també els ciutadans dintre de les mesures de les seves possibilitats, adoptin els projectes d'actuació concrets. Aquests són els tres objectius immediats. L'objectiu final —com tots vostès saben— és promoure un veritable diàleg entre Europa i el Tercer Món, de tal manera que Europa ajudi d'una manera directa, en definitiva d'una manera més activa, en la cooperació necessària entre el nord i el sud. Per això, només sota el principi de la solidaritat que abans he esmentat, aconseguirem reduir la desigualtat econòmica, i només reduint aquestes desigualtats econòmiques podrem, entre tots, aconseguir els màxims objectius de la llibertat i de la pau, dels drets fonamentals de la persona, de la dignitat de l'home, perquè entenem que aquests són els valors que alguns intitulem «humanisme cristià», en definitiva, els valors fonamentals que han contribuït a la història i a la construcció d'Europa al llarg dels segles.

La Proposició no de Llei significa, d'una banda, una adhesió a la campanya, i, en segon lloc —així és redactat— una exhortació als diferents poders públics, econòmics, socials, etcètera. Hi ha, potser, una mancança, però que queda implícita: des d'aquí fem una crida, per exemple, a les administracions locals i comarcals, a les ja futures organitzacions comarcals. Però, en canvi, manca una explicitació del Govern de la Generalitat. Evidentment, si és el Parlament qui adopta aquesta resolució, va de per si que la crida es fa extensiva al Govern de la Generalitat, el qual President és, alhora, President del Comitè d'Honor d'aquesta campanya. Amb això, el Grup d'Aliança Popular confia i desitja que el proper Govern de Catalunya tingui molt present de portar a terme, d'una vegada per totes, el projecte solidari del 0,7% del PIB, i, d'una vegada per totes, també, posem en marxa aquell projecte en què molts estem il·lusionats, que és el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Només així, i només per aquesta via, obtindrem, com diu el fullet que ens ha fet arribar Justícia i Pau, una única família humana en un sol món, paraules ecumenistes, també, del Concili Vaticà II, perquè, en definitiva, així aconseguirem

entre tots la justícia i la pau.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra petició d'intervenció? El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la veritat és que el nostre Grup parlamentari creia que amb la presentació de la Proposició no de Llei signada per tots els grups i votada per assentiment o amb votació..., alçant-nos, en aquesta Cambra, era suficient per palesar l'adhesió del Parlament de Catalunya a la campanya endegada per l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa, i que, per tant, segurament, el debat, el que faria, creïem a priori —i he de reconèixer que de forma equivocada— fóra reiterar un seguit de bones intencions, segurament en tots casos coincidents.

Crec que la discussió que estem tenint posa de manifest, no obstant això, que hi ha dues formes, si no distintes —perquè segurament a totes dues posicions hi ha una part de l'altra—, però dues formes diferents d'entendre el tema. I es pot estar a favor d'aquesta campanya des d'un punt de vista —no agafin la paraula textualment—, però egoista, de país desenvolupat, des d'un punt de vista que jo en diria estrictament i radicalment conservador : «hem de fer aquesta campanya perquè...» —no ho dic per vostè, senyor Esteve i Oriol, que amb les seves disquisicions des de la tribuna intenta superar-nos, tot sovint, per l'esquerra..., per tant, no se m'esveri, no se m'esveri! (*rialles*), que jo no citaré Gandhi, li ho puc assegurar. La posició aquesta conservadora, quina és? És la de dir : «Bé, Europa té una població cada cop més envellida, mentre que els països del sud tenen cada cop una població més jove i numèricament més important, i això és un perill». Aquesta posició conservadora és : Europa té uns recursos naturals cada cop més degradats, com a conseqüència d'un sistema polític determinat, que —aquí sí que li ho haig de retreure— és aquest que necessita consumidors fora per poder exportar els seus productes, mentre que els països del sud acostumen a tenir recursos naturals importants i no degradats. Europa té excedents agrícoles, mentre que als països del sud hi ha una situació latent i permanent de fam. A Europa cada cop hi ha aparicions de majors brots de racisme, mentre que als països del sud cada cop és més palesa l'aparició de determinats tipus de fonamentalismes. I podríem continuar, i podríem continuar. I davant d'aquest perill el que ha de fer Europa és una campanya de relació amb el sud, de suport al sud, no tant per ajudar aquest sud sinó per barrar el pas al fet que aquests perills que intuïm es constatin, es concretin i siguin una amenaça per a casa nostra.

I repeteixo que aquesta és una posició que segurament té a veure, també, els que la defensen, amb una part de l'altra, i els que defensen l'altra segurament també tenen present, encara que sigui en el subconscient, una part important d'aquesta. No estic dient que hi ha dos bàndols radicalment enfrontats, sinó que són dues maneres d'entendre el problema, però que segur que, es voti com es voti, s'entengui com s'entengui, tots estem afectats per totes dues posicions.

En qualsevol cas, voldria dir que el Grup parlamentari del PSUC intenta, amb el seu vot, que aquesta primera posició l'afecti en la menor mesura possible, i sí, en canvi, que el nostre vot sigui un vot d'estricta justícia, d'estricta solidaritat davant de determinats tipus d'opressió, que no tenen per què ser

només estrictament militars, que poden ser opressions de caire econòmic, que poden ser opressions de caire financer, que poden ser opressions de no permetre que surtin a mercats productes d'aquests països. Intenta ser un vot a la cooperació nord-sud, davant de l'explotació, per part del nord, de determinats indrets i de determinades poblacions del sud, intenta ser un vot de generositat davant del vot de l'individualisme que sovint s'installa també en els Estats, i, per tant, de l'individualisme d'Estat.

Des d'aquesta concepció, oposada certament a la primera, però segurament amb part del subconscient lligat també a la primera de les posicions, la crida que fa avui el Parlament de Catalunya és, simplement, això : una crida que hem d'entendre, des del nostre criteri, des de la solidaritat, la cooperació, la generositat. Tot allò que ajudi l'entesa entre països és saludable, tot allò que ajudi a superar dificultats és bo perquè permet un funcionament del globus amb una major entesa, i, òbviament, quan aquesta preocupació neix d'una Europa que, al mateix temps, està fent camí cap a la seva pròpia realitat futura, sens dubte el tema és encara molt més atraient.

Coincidiríem amb el Grup Popular a dir que aquesta crida, qui l'ha de recollir primer és el Govern de la Generalitat de Catalunya, i en aquest sentit esperem que no tant ja en els propers Pressupostos, sinó fins i tot amb les seves actuacions d'aquí fins al 29 de maig, pugui quedar ben palès que ha recollit el sentit de la votació —que jo espero unànime, senyor President— del Ple del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? L'Il·lustre Diputat senyor Selga té la paraula.

El Sr. SELGA : Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió dóna ple suport a la Proposició no de Llei que acaba de ser presentada. Ho fa amb goig i amb absoluta convicció, i es ratifica en tots els temes i en tots els conceptes que l'Il·lustre presentador d'aquesta Proposició no de Llei, l'Il·lustre Diputat senyor Lorda, ha fet. Ho fa amb goig perquè, col·lectivament, estem tots sensibilitzats amb l'afany que aquesta Proposició no de Llei representa, i també perquè, individualment, som molts i molts els que fa anys que seguim el patètic trastorn mundial, col·laborem amb moltes iniciatives i anhelem veure, un dia o altre, unes solucions òptimes i definitives. I ho fa amb convicció perquè creiem que, ara sí, sembla iniciar-se una consciència col·lectiva i uns propòsits racionals i positius a curt, mitjà i llarg termini per a la seva resolució.

Fruit d'aquesta llarga caminada i amb idees noves, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa aprovà per unanimitat unes resolucions en la seva vint-i-dosena sessió, del dia 27 de gener d'enguany. Són divuit resolucions sintetitzant les recerques i les conclusions elaborades per les diferents comissions : la d'economia i desenvolupament, la de qüestions polítiques, la de ciència i tecnologia, la del medi ambient, la de l'ordenació del territori i poders locals, la de les emigracions, la dels refugiats i la de demografia. Totes elles sota el punt de vista concret, contundent i precís : la interdependència i la solidaritat nord-sud.

També amb goig i satisfacció remarcuem que un dels nostres diputats de Minoria Catalana, membre de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, el senyor Llibert Quatre-cases,

ha estat ponent únic de la Comissió del Medi, amb tota la responsabilitat que això comporta, i del seu *rapport*, i atès el temps limitat d'aquesta intervenció, n'extraïem algunes precisions. El senyor Quatre-cases diu —i diem amb ell— : «És cada dia més evident que la cooperació amb el Tercer Món, que és del que tracta avui la nostra Assemblea» —en aquest cas, el nostre Parlament—, «no s'ha de limitar a una declaració d'intencions més o menys voluntariosa o a l'afirmació amable d'un desig de solidaritat amb el Tercer Món». I en un altre punt d'aquest informe, l'Il·lustríssim senyor ponent ens recorda la responsabilitat de la persona humana en aquest procés de degradació del medi, i en un dels apartats puntualitza : «El creixement demogràfic en aquests països és igualment responsable d'aquesta degradació del medi ambient. L'augment de les persones significa que s'exerceix una pressió més forta sobre el sòl; això comporta, a llarg termini, una baixa en la qualitat del terreny i un descens de la productivitat que condueix, generalment, a la desertització». I, més enllà, recordant la Declaració de Lisboa, ens diu —i diem— : «El destí dels països del nord està estretament lligat al futur dels del sud. Hi ha una interdependència creixent de totes les parts del món en nombrosos àmbits, especialment el del medi ambient». I, d'una manera solemne, diu —i diem— : «La cooperació nord-sud és una necessitat política, ja que es tracta, a la vegada, d'una necessitat racional i d'una obligació moral. No és sinó mitjançant una cooperació més harmoniosa entre el nord i el sud que el món té possibilitat de sobreviure en unes condicions acceptables per a tota la humanitat». I, finalment, d'aquesta mostra extractiva tan breu, en diem una de les conclusions, i és que «dins d'aquesta perspectiva, la Comissió de les Nacions Unides ha donat a conèixer el concepte de desenvolupament constant i perdurable com una política capaç de respondre a les necessitats del present, sense comprometre la capacitat de les generacions futures de respondre de llurs necessitats. El desenvolupament constant necessita, evidentment, el creixement econòmic per respondre a les prioritats essencials, però sense posar en perill els sistemes naturals que ens fan viure : l'atmosfera, l'aigua, la terra i l'ésser humà.»

En definitiva, el nostre Grup parlamentari de Convergència i Unió vota afirmativament —ja ho he dit— i amb entusiasme aquesta Proposició no de Llei, i espera molt d'aquesta sensibilització col·lectiva per seguir el camí que ara sembla el més racional i positiu, com són aquests divuit punts, conclusions, de la Resolució 889 del Consell d'Europa. Cal també expressar el nostre suport i la nostra presència en aquest propòsit de conferència europea de parlamentaris a celebrar a Madrid el proper mes de juny, per analitzar i endegar els resultats de la campanya, i anar puntualitzant unes solucions definitives a curt, mitjà i llarg termini.

Senyores diputades, senyors diputats, tant de bo tot plegat, i tots junts, sigui el camí esperançador per augurar un definitiu «Pau a la Terra als homes i dones de bona voluntat».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? Bé, doncs, aleshores podem donar ja per conclòs aquest debat i sotmetre la Proposició no de Llei a votació.

Els senyors membres de la Cambra que estiguin d'acord amb la Proposició, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposició no de Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor —que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició— i la possibilitat d'un torn en contra. Per fer el torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyores diputades i senyors diputats, una qüestió prèvia a la presentació de la Proposició de Llei, que crec que és necessària per respondre una pregunta que molts de vostès s'estan fent, i que és : com, una iniciativa de la importància d'aquestes, arriba a l'últim Ple d'aquesta legislatura. Això té dues explicacions. La primera és que, aquest, nosaltres enteníem que era un compromís del Govern, i que ha estat reiteradament sol·licitat per les forces econòmiques i socials de Catalunya, i que no s'ha complert.

El segon és que es veu avui perquè nosaltres, quan vam presentar aquesta Proposició de Llei l'any passat, el Govern la va vetar, d'acord amb el Reglament, al·legant falta de pressupost. Evidentment, era una al·legació que no tenia res a veure amb la realitat, però que no va entendre que la voluntat política del PSU que aquest tema arribés a la Cambra era una voluntat tosuda, i que, immediatament després de rebre aquesta resposta, la vam tornar a presentar perquè entenem —i així se'ns va dir en Comissió, quan vam discutir els pressupostos— que hi podia haver partida pressupostària per a un organisme d'aquestes característiques. I per això es veu avui; per això es veu avui, i no fa cinc o sis mesos.

Dit això, vaig a dir que no és un tema nou, desconegut, aquest; se n'ha parlat algunes vegades en aquesta Cambra, i, per altra banda, és un organisme perfectament conegut arreu d'Europa, i això es diu a l'Exposició de Motius de la Proposició de Llei, quan parla que hem d'adequar l'organització, les institucions de Catalunya a les que viuen avui en el marc europeu. I permetin-me una petita llista de llocs on existeix el Consell Econòmic i Social, per demostrar-los que no és un organisme que s'inventi ningú : República Federal d'Alemanya, Bèlgica, Dinamarca, França, Holanda, Irlanda, Itàlia, Luxemburg, Regne Unit, la mateixa Comunitat Econòmica Europea, el Benelux, etcètera, i parlo només, faig referència només a Europa.

Què és el Consell Econòmic i Social, que té diferents característiques en cada un d'aquests països? Neix a la primera meitat d'aquest segle, moltes vegades apareix recollit en els textos constitucionals, i altres vegades es creen, o per llei ordinària o per reglament.

Hi ha tres grups en l'anàlisi de l'existència dels consells econòmics i socials : països amb una pluralitat d'institucions de

caràcter econòmic-social, com és el cas de Bèlgica i Holanda; països amb un únic organisme que té funcions d'assessorament i consulta, com és el cas de França, d'Itàlia, Dinamarca, Irlanda i Luxemburg, i països que tenen una única funció d'assessorar i que és compost per un consell d'experts, com se'n diu en la terminologia, com és el cas d'Alemanya. I entre les diferents funcions que tenen aquests consells hi ha la de fer efectiva la participació social en les decisions econòmiques, la d'estimular el diàleg entre els grups socials, la d'informar sobre lleis i plans de naturalesa econòmica, la d'intervenir en la planificació econòmica, la d'emetre dictàmens sobre matèries de caràcter econòmic i social, funcions consultives, assessores i d'estudi, i fins i tot, en el cas d'Itàlia, tenen iniciativa legislativa que s'ha d'exercitar a través del Govern i estar obligat —aquest, el Govern— a remetre els projectes que s'elaborin per part del Consell Econòmic i Social.

En el cas d'Espanya, el Consell Econòmic i Social té uns precedents immediats de tipus d'una institució, que van units a la creació, al seu moment, del Ministeri d'Economia, que va establir un consell econòmic d'economia nacional. Durant el període de la República es constitueix un consell ordenador de l'economia nacional, que tenia essencialment unes funcions de caràcter polític que «primava» el seu contingut consultiu i d'assessorament. Posteriorment a la dictadura, existeixen institucions, com el Consell d'Economia Nacional, el 1940, els components del qual, evidentment, eren designats pel Jefe del Estado, i el Consejo de Economía Nacional del 1957.

Bé, és a partir de la Constitució del 78, i, a Catalunya, a partir de l'aprovació de l'Estatut, que entenem nosaltres que hi ha un canvi radical a Espanya i a Catalunya, pel que fa a un organisme d'aquestes característiques. Constitució, article 131.2 : «El Govern elaborarà els projectes de planificació d'acord amb les previsions que li siguin subministrades per les Comunitats Autònomes i l'assessorament i la col·laboració dels sindicats i de les altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques. Amb aquesta finalitat es constituirà un Consell, la composició i les funcions del qual desenvoluparà una llei.» Marc, per tant, a nivell d'Estat, de constitució del Consell Econòmic i Social; mandat constitucional.

Estatut de Catalunya, article 12.1.1 : «D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general de la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 », citat «i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents : Planificació de l'activitat econòmica de Catalunya».

Bé, repassada la història, i situant-nos en el marc que tenim, el marc constitucional i l'Estatut, nosaltres entenem que era obligació del Govern de la Generalitat no estar pendent d'altres coses que podien succeir més enllà de Catalunya, sinó d'aplicar el mandat constitucional i estatutari i establir l'organisme que permetés la col·laboració i la planificació en les activitats econòmiques. Aquest Consell, senyores i senyors diputats, és una reivindicació de tots —absolutament de tots— els sectors econòmics i socials de Catalunya. Repetides vegades s'ha plantejat aquest tema; jo recordo un debat de la televisió en el qual l'única persona que no hi va estar a favor —que tampoc va dir que hi estigués en contra, només que va haver d'estar callat— va ser l'Honorable Conseller d'Economia i Fi-

nances, el senyor Basáñez, quan tota la resta de persones que hi havia en el debat reclamava la presència d'un organisme d'aquestes característiques.

Posteriorment —i aquí cal dir que altres comunitats autònomes tenen un organisme d'aquestes característiques—, el Molt Honorable President de la Generalitat ha manifestat que a Catalunya no feia falta un Consell Econòmic i Social perquè ja teníem una cosa que el substituïa, que feia les seves funcions, que era el Consell de Treball. El Consell de Treball, que està essent de tot menys el que hauria de ser, però que està essent absolutament de tot.

Mirin, normes de funcionament intern del Consell de Treball de Catalunya, article segon, competències : «El Consell de Treball de Catalunya, de conformitat amb les disposicions esmentades a l'article primer», i tal, «té les competències : actuar com a organisme consultiu superior al Departament de Treball en totes les qüestions laborals i socials la competència de les quals li siguin atribuïdes»; competències de qualsevol consell econòmic i social. Però de la proposta que nosaltres fem : «Es crea el Consell Econòmic i Social de Catalunya com a organisme consultiu de la Generalitat a fi de fer efectives la participació dels diferents interessos de la política econòmica i social. El Consell Econòmic i Social exerceix les seves funcions amb autonomia orgànica i funcional, i gaudeix d'independència respecte als òrgans legislatius i executius.»

Altres competències que diu que té el Consell de Treball : «Actuar com a organisme consultiu superior del Departament de Treball en totes les qüestions laborals i socials la competència de les quals li sigui atribuïda; estudiar i emetre informe sobre aquells assumptes que li siguin encomanats pel Govern de la Generalitat i pel Departament de Treball; estudiar i adoptar propostes per ésser adreçades al Conseller de Treball; preparar i redactar proposicions relatives a acords voluntaris sobre relacions de treball per oferir-les a les organitzacions representatives d'empresaris i treballadors, útils perquè puguin ser adoptades per aquests en els seus nivells de negociació; participar i promoure participacions en congressos, etcètera.»

Composició. Consell de Treball : organitzacions empresarials i sindicats; composició de qualsevol consell econòmic i social —proposta que fem nosaltres— : sindicats, empresaris, pagesos, cooperatives, societats anònimes laborals, organitzacions de consumidors, col·legis professionals, sector bancari, caixes, universitats, cambres de comerç, organitzacions de municipis. Evidentment, un consell econòmic i social no té res a veure amb el Consell de Treball, i no és el moment de parlar del Consell de Treball, perquè, si n'haguéssim de parlar, podríem dir moltes altres coses, que veurien vostès que, evidentment, no tenen res a veure.

Voluntat en el fons d'aquestes manifestacions : inexistència de qualsevol organisme que pugui intervenir a discutir en els temes d'economia i en els temes socials d'aquest país; sostreure de la participació, sostreure dels agents socials aquells temes que són importants per a Catalunya, i tenir-los tancats en un despatx de la plaça Sant Jaume i fer allà el que es consideri oportú, discutint i pactant la majoria de les vegades amb sectors minoritaris de Catalunya, els interessos dels quals estan no sempre a Catalunya, sinó moltes vegades també més enllà de Catalunya.

És voluntat constant i reiterada del Govern de la Generalitat

de no disposar a Catalunya d'un organisme que ens permeti, als catalans, participar en aquestes coses tan importants, i, evidentment, una de les maneres serà avui barrar el pas a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Dit això, els vull recordar que és una proposició de Llei, que, per tant, està oberta —si fos aprovada la seva presa en consideració— a tota classe d'esmenes, i que el Grup majoritari podria, evidentment, imposar les esmenes que cregués oportú, i que nosaltres ho sabem, però que considerem que qualsevol organisme d'aquestes característiques que vulgui tirar endavant... Hi podrem tenir objeccions de matís, però que de fons, no, perquè els temes clau de la participació, del seu caràcter consultiu, de l'obligatorietat, en alguns casos, de les atribucions que tindria del seu pressupost a part, etcètera, això és absolutament indefugible. I, per tant, hauríem d'estar d'acord amb els elements essencials de la constitució d'un organisme d'aquestes característiques.

Què proposem nosaltres, doncs, sabedors que hi podrien haver, si fos presa en consideració, totes aquestes esmenes? Fem la proposta d'un consell econòmic i social ampli, malgrat que Catalunya sigui un país petit i que no arribi als sis milions, però fem la proposta aquesta àmplia, perquè considerem que les característiques de l'economia catalana i les condicions en què es mou avui aquesta a Catalunya fan necessària la participació de tots aquells sectors que he citat abans, no només els empresaris i els treballadors, sinó la universitat, les organitzacions de consumidors, els pagesos, etcètera.

I què entenem que hauria de poder fer aquest Consell Econòmic i Social? Funcions : informar amb caràcter preceptiu no vinculant els projectes de Llei, les proposicions de Llei i els decrets relacionats amb la política econòmica i social : «Els projectes i les proposicions de Llei seran trameses al Parlament junt amb l'informe del Consell Econòmic i Social». Evidentment, no té res a veure amb el Consell de Treball, i té molt a veure, per a la composició del Consell, com he dit abans, amb una voluntat de participació de tots aquests sectors en temes tan importants com són els econòmics i socials.

Elaborar informes, dictàmens, propostes i resolucions, tant per pròpia iniciativa com a petició del Consell Executiu o del Parlament en els temes de política econòmica i social. Evidentment que, si això tirés endavant, moltes de les coses que avui es fan impunement des del Govern de la Generalitat no es podrien fer, perquè faria falta..., el Parlament podria demanar un dictamen, un informe a aquest Consell Econòmic i Social. I «participar en la planificació de l'activitat econòmica que elabori el Consell Executiu». Aquí sí que ens trobaríem amb una dificultat, per tal com no hi ha activitat econòmica planificada per part del Consell Executiu. La composició, l'he dit abans, és una composició àmplia; un període de quatre anys, una sèrie d'incompatibilitats... No podria pas ser... Ser membre del Consell Econòmic i Social, evidentment, és incompatible amb ser membre del Govern, i també amb ser membre d'aquest Parlament.

Una sèrie de propostes de funcionament en ple i en comissions, la necessitat, ja que és un organisme ampli, i un pressupost propi del Consell Econòmic i Social, que s'aprovaria conjuntament amb els pressupostos de la Generalitat en aquesta Cambra.

No és una proposta gens agosarada, gens agosarada. És una

proposta perfectament assumible, encara que després votin que no, i haig de dir que nosaltres, al seu moment, quan vam preparar el projecte, hi vam afegir una disposició transitòria que deia que, després de l'aprovació del Consell Econòmic i Social, se suprimiria el Consell de Treball. Després ho vam reconsiderar, això, i vam entendre que són funcions diferents, que el Consell de Treball ha de ser un marc en el qual es discuteixin les relacions laborals i els temes d'ocupació, en concerts, i que és necessària l'existència d'un consell de treball, però que és absolutament indispensable l'existència d'un consell econòmic i social, i que són perfectament compatibles. Per això, aquest tema, que hi era al seu moment, després el vam treure.

Entenem que és assumible, que és una proposta perfeccionable, i sabem també que la presentem, com deia al començament —i amb això acabo—, en l'últim Ple d'aquesta legislatura, i que això és un *handicap*, però els he donat la informació de per què arriba avui i no s'ha vist fa uns mesos, que hauria estat possible prendre'l en consideració i iniciar el tràmit de presentació d'esmenes i la seva possible discussió en comissió; altres lleis entrades més tard en aquesta Cambra seran aprovades... Sempre, sempre és un problema de voluntat política. Però nosaltres hem volgut ser tossuts : aquí està la Proposició de Llei; es tracta que tothom es manifesti sobre ella, i, en tot cas, els anunciem que, posteriorment, el Grup parlamentari d'Iniciativa de Catalunya, si avui no fos presa en consideració aquesta Proposició de Llei, el tornarà a presentar, en forma de Proposició de Llei si està a l'oposició, o en forma de Projecte de Llei, d'acord amb les altres forces que governin a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Bé, no havent-hi torn en contra, doncs, els grups poden precisar la seva posició en relació amb aquesta Proposició, en la forma adequada. El Grup Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) No. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? (*Pausa.*) El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, si no ens trobéssim a poques setmanes, a pocs dies de l'acabament de la present legislatura, la nostra posició davant d'aquesta Proposició del PSUC, de Creació d'un Consell Econòmic i Social de Catalunya, seria la mateixa que adoptem quasi sistemàticament quan se'ns demana la presa en consideració d'una proposició de llei; és a dir, acceptació a tràmit, per respecte a la iniciativa parlamentària, però amb totes les reserves que pugui suscitar el text presentat, i que poden ser esmenables en el tràmit parlamentari ulterior.

En el cas present, el problema és diferent. És diferent per dues raons essencials : la primera, que, àdhuc en la hipòtesi altament improbable que la presa en consideració fos acceptada per la Cambra, no hi hauria, tanmateix, la possibilitat d'esmenar la Proposició, car ja no hi ha pràcticament temps material per fer-ho, si no és que hi hagués, realment, un zel voluntarista per part del Grup majoritari per escurçar els terminis, però així i tot ens sembla materialment impossible.

I la segona raó és que aquest raonament d'impossibilitat d'esmenar podria justificar el nostre escepticisme si es tractés de temes menors, de temes que poguessin sol·licitar, ja d'entrada, la nostra acceptació total, però en aquest cas no és realment un tema menor. És un tema important, i l'excel·lent

exposició que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Padullés ens ha confirmat en aquest criteri. Es tracta d'un projecte ambiciós, que constituiria una innovació important dins els mecanismes institucionals del nostre país. És la introducció d'un organisme de tall europeu, i que actualment s'està sol·licitant també a nivell de l'Estat espanyol, que nosaltres creiem, a priori, que no seria perjudicial de cap manera per al bon desenvolupament de les institucions de Catalunya.

Ara, el que també és veritat és que un text d'aquesta naturalesa, un projecte d'aquesta envergadura, d'aquesta tipologia, nosaltres creiem que necessita un examen aprofundit, perquè nosaltres, efectivament, després de la primera lectura d'aquesta Proposició de Llei, tot i acceptant la filosofia que l'anima, i tot i acceptant els propòsits que exposa, creiem que hi ha moltes reserves a fer, quant a la constitució dels organismes, quant a l'atribució de funcions, quant, àdhuc, a les seves relacions amb el Consell de Treball, com ens explicava ara el senyor Padullés.

Per tant, nosaltres, la nostra posició és molt clara : estem d'acord amb la filosofia que inspira aquesta Proposició de Llei; estem disposats a acceptar-ne la major part dels principis, però creiem —únicament per raons d'oportunitat— que ara seria poc adequat que donéssim el nostre vot afirmatiu a la presa en consideració, potser per cap més raó que la condemnariem, malgrat tot, a ser enterrada en un calaix fins a la propera legislatura.

Ara bé, dit això, nosaltres des d'aquesta tribuna prenem el compromís que, si com ens ha dit l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat, el Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya torna a presentar aquesta Proposició de Llei en el curs de la nova legislatura, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya li donarà el seu suport per a la presa en consideració, tot i repetint que introduiríem o intentaríem introduir modificacions importants en el text inicial, però, evidentment, sense canviar-ne la filosofia, que, ho repeteixo, ens sembla altament acceptable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari Popular vol intervenir? (*Pausa.*) L'Il·lustre Diputat senyor Azorín.

El Sr. AZORÍN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'economia catalana, que tots desitgem que, òbviament, haurà de tenir una gran intervenció en els propers anys, fa que el Grup Popular coincideixi bàsicament amb l'apreciació que es fa de l'Exposició de Motius que es fa en aquesta Proposició de Llei, en el sentit que tota acció de govern va a respondre a les necessitats del moment i del conjunt de ciutadans del país. Ara bé, discrepem que el Consell Econòmic i Social sigui el mitjà idoni per garantir que tots els sectors socials puguin ser escoltats i puguin impulsar iniciatives profitoses per al país.

A l'Exposició de Motius es dona per descomptat que les institucions homologables amb el Consell Econòmic i Social existents avui a Europa tenen uns valors i unes funcions provades i reconegudes. I s'argumenta la necessitat de crear-lo a casa nostra, al·legant la incorporació d'Espanya a la CEE. Des del Grup Popular no veiem tan clara la necessitat d'un consell econòmic i social, i ara faig abstracció i prescindeixo de quina regulació concreta s'hi doni i de quins siguin els serveis de competències i composició.

Aquests tipus d'organismes van néixer arreu d'Europa durant la segona postguerra i l'experiència que ens ofereixen avui no és pas engrescadora; si més no, des del nostre modest punt de vista. Es pot discutir i admetre la seva raó de ser en aquella conjuntura històrica, però ens sembla que, actualment, una ullada als països europeus on encara subsisteixen aquests consells fa palesa la seva decadència com a instruments de dinamització econòmica. I posa de manifest la seva subsistència com a organismes assessors esllanguits i poc menys que irrellevants. I més m'estimo no oblidar altres casos en què es van arribar a convertir en parlaments paral·lels, produint una forta distorsió en el normal funcionament de les institucions polítiques dels Estats. Tot això ho dic per explicar, en línia, en principi, el nostre parer contrari a la creació d'un consell econòmic i social a Catalunya.

Ara bé, aquesta posició, contrària a priori, es veu ratificada i confirmada un cop feta l'anàlisi del model de consell que, concretament, es prefigura en la Proposició de Llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Primer, pel que fa al camp de les competències que tindria aquest Consell Econòmic i Social, pensem que el Partit Socialista Unificat de Catalunya hauria de fer un acte de sinceritat i reconèixer que la raó determinant de la seva creació és la planificació de l'activitat econòmica, però avui ja ningú —o gairebé ningú— creu en la planificació; no hi creu el Govern central, ni tampoc el Govern de la Generalitat, i el Partit Socialista Unificat de Catalunya n'és conscient. Per això passa com de puntetes per sobre d'aquest tema, i malgrat alguna al·lusió literal a la planificació, com la del paràgraf c) de l'article 3, empra preferentment expressions com ara «ordenar l'economia», «informar amb caràcter preceptiu no vinculant l'activitat normativa del Legislatiu i l'Executiu en matèria econòmica», etcètera.

Nosaltres encara podríem ser favorables a la creació d'un organisme consultiu reduït i concebut de manera que no pogués constituir en cap cas un mecanisme susceptible de retardar o condicionar decisions; quelcom semblant, potser, al Consell de Treball que avui existeix a Catalunya. Però, de la regulació concreta continguda en la Proposició de Llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya el que es desprèn és gairebé tot el contrari: el Consell Econòmic i Social tal com aquí es configura seria, sens dubte, més un obstacle que un ajut per a la dinamització i la reactivació de l'economia catalana, que tots desitgem que, òbviament, haurà de tenir lloc en el marc de l'Europa comunitària i, òbviament, també, haurà de tenir en compte les necessitats i les iniciatives dels diferents sectors socials, i haurà d'integrar, com no, de la manera més ràpida i espontània possible, la revolució tecnològica que estem vivint en aquesta dècada.

No cal dir —perquè prou que deu estar en la ment de tots— que la nostra filosofia social i econòmica i el nostre model de societat i d'economia és lleugerament diferent del model que propugna el Partit Socialista Unificat de Catalunya (*remor de veus*), i des d'aquesta perspectiva no ens sembla convenient per al país la creació d'un consell econòmic i social amb les característiques del que es proposa.

En segon lloc, d'altra banda, i a la vista de la seva composició, tenim la sospita —legítima— que el Consell Econòmic i Social podria esdevenir una enorme caixa de ressonància, susceptible d'amplificar el debat social, que molt sovint presenta

implicacions més estrictament polítiques que econòmiques i, en conseqüència, podria generar una tensió social addicional que Catalunya es pot estalviar perfectament.

En qualsevol cas, tal com està configurat en la Proposició de Llei, i a la vista de l'experiència que ens proporciona el dret comparat, tenim la impressió que la creació del Consell Econòmic i Social produiria una certa duplictat entre les institucions i, encara que pogués resoldre alguns problemes, no donaria un balanç global positiu.

Estem d'acord que el diàleg i l'osmosi entre els diferents sectors socials i econòmics és vital per al país, però dubtem sincerament que el Consell Econòmic i Social sigui el marc apropiat per garantir aquest intercanvi. Els interlocutors socials tenen, avui, al seu abast, fòrums i canals suficients per desenvolupar un debat social capaç de donar el fruit que Catalunya necessita; sense anar més lluny, aquesta Cambra, que tots reconeixem que encara es troba massa allunyada de la realitat social, o, si es prefereix, la vida social massa allunyada d'ella.

Cal incentivar la comunicació i el diàleg entre els agents socials i econòmics i entre aquests i les diferències polítiques, però estem convençuts que el resultat no seria necessàriament millor pel fet que ara comencéssim a crear noves institucions sense, abans, haver après a treure tot el profit que es pot treure de les ja existents.

Per tot això, el Grup Popular no votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Azorín. Ara correspon demanar al Grup parlamentari Socialista si vol intervenir. (*Pausa.*) El senyor Garcia té la paraula.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, valguin les primeres paraules en relació amb la presa en consideració de la Proposició de Llei presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, en relació amb la creació del Consell Econòmic i Social, per manifestar que nosaltres estem plenament d'acord amb la creació d'aquest Consell Econòmic i Social a Catalunya; que avui, independentment del moment en què ens trobem, pràcticament finalitzant la legislatura, aquest Parlament fixa, els grups polítics han de fixar una posició política entorn d'un tema que, des del nostre punt de vista, és un tema molt important per a Catalunya.

Per tant, no hi ha una excusa formal, en temps, perquè les forces polítiques, els grups parlamentaris no es pronuncin, excusant-se amb problemes de tipus formals o procedimentals. Quan un grup parlamentari —ha estat costum del Grup Socialista— presenta una iniciativa parlamentària, nosaltres, amb normalitat, donem suport a la presa en consideració. Aquest serà el cas d'avui, de votar favorablement aquesta presa en consideració.

Espero, desitjo i espero escoltar l'opinió del Grup de Convergència i Unió, perquè jo crec que, en definitiva, en un Parlament amb la majoria absoluta garantida, és el grup de la majoria el que marca, al marge de les posicions polítiques, el seu interès, marca la posició i l'esdevenir de la Proposició de Llei, en aquest cas, de les votacions. Però caldria felicitar, almenys per la claredat, el representant del Grup d'Aliança Popular, que ha vingut a expressar una posició política netament conservadora,

clarament manifestada, sense ambigüitats, dient el que realment és el seu pensament polític, perquè és obvi que el Grup d'Aliança Popular, amb les paraules que ha expressat el senyor Azorín, reflecteix una posició política tradicional en la dreta europea, defensora d'un sistema d'organització política que respon, efectivament, al liberalisme més absolut, al *laissez faire*, al liberalisme conservador que impera o ha imperat al llarg d'una llarga tradició històrica i política a Europa.

Vostès són contraris a crear un consell econòmic i social per raons estrictament polítiques. Vostès no volen la participació de les forces socials, de les centrals sindicals, de les organitzacions de consumidors, de les organitzacions cooperatives en tot allò que afecta els seus propis interessos. Vostès volen una estructura de govern que governa d'acord amb les pressions dels grups d'interessos normalment que vostès representen i, per tant, és plenament coherent amb la filosofia que vostè ha defensat en el paper que ha llegit.

Efectivament, el Consell Econòmic i Social surt en un moment històric molt important, en allò que nosaltres diem un estat social i democràtic de dret, i, per tant, la participació, la intervenció de l'Estat en els processos de l'activitat econòmica és tan important que respon a una voluntat de fer que tots els sectors socials, en primer lloc les mateixes organitzacions sindicals, les mateixes organitzacions de consumidors, els col·legis professionals, és a dir, tots els agents socials que intervien en aquest model tan complex de relacions econòmico-socials en un estat modern puguin informar, puguin participar al més alt nivell introduint els nivells d'institucionalització d'aquesta participació per fugir de la dinàmica dels mecanismes de pressió individualitzada, del corporativisme més exacerbat. Per evitar això surten els consells econòmics i socials com una alternativa d'unes forces que tenen una concepció de l'organització política i social, òbviament, amb la qual nosaltres ens sentim identificats.

És aquesta la configuració moderna de l'Estat social i democràtic de dret que nosaltres defensem, i voldria recordar que des d'aquesta perspectiva, immediatament després de la transició democràtica, Catalunya va ser la primera comunitat autònoma que va crear mecanismes institucionals de participació de centrals sindicals i empresaris. Va ser en la mateixa Generalitat provisional que es va crear el Consell de Treball, primer organisme a Espanya d'aquestes característiques, que efectivament té una funció —com explicava el senyor Padullés— vinculada a les relacions laborals; per això era, és un organisme de participació institucional de centrals sindicals i d'organitzacions patronals, que assessora prioritàriament el Departament de Treball.

Ha estat la recent evolució, des que el Grup de Convergència i Unió, que ha fet un procés de paralització, d'atonía, diem, d'aquest important organisme, que en aquesta Cambra ha estat àmpliament debatut, per què vostès han preferit introduir tots els mecanismes de retardament, tots els mecanismes que fan que el senyor Azorín pugui dir que aquests organismes serveixen per a ben poc és per una manca de voluntat política de fer-los funcionar, de dotar-los de contingut perquè puguin funcionar.

Però el que és cert és que, aquest balanç que feia el senyor Azorín, nosaltres no el compartim, i no el compartim perquè tant el Consell de Treball com els consells econòmics i socials

estan complint una tasca fonamental, que és la de vertebrar la participació institucional de la força social de les organitzacions de consumidors, de les cooperatives, de la Cambra de Comerç, en aquest important mecanisme de participació com és la política econòmica i social. I, per tant, nosaltres fem una valoració molt positiva d'aquests organismes; caldrà, per tant, que Catalunya, una vegada més, recuperi la iniciativa, recuperi la capacitat innovadora a nivell institucional i trobi la fórmula més adequada per crear aquest organisme.

Nosaltres som partidaris —com deia— de crear un Consell Econòmic i Social. No som tant partidaris d'un sol organisme que assumeixi les dues funcions, com és el cas del que s'està plantejant en aquest moment; és a dir que assumeixi les funcions de mecanisme de consulta en matèria de política econòmica i social i assumeixi les funcions de mecanisme de participació i consulta en matèria de relacions laborals. Són models, com, per exemple —ho explicava el senyor Padullés—, el model belga, en el qual existeix aquesta diferència entre consells de treball o consells de relacions laborals i consells econòmics i socials.

Bé, el que és important és que el Consell de Treball, des del nostre punt de vista, funcioni en aquesta lògica, en aquesta dimensió, amb tendència a poder ser un consell econòmic i social; la iniciativa pot ser una iniciativa legislativa o poden ser altres mecanismes de pròpia iniciativa de les persones de les organitzacions, dels agents que formen part d'aquest Consell de Treball. En tot cas, nosaltres defensem, proposem, i en aquest cas donem el vot favorable a la presa en consideració per la Cambra del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara pertoca fixar la posició al Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Guasch.

El Sr. GUASCH : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem escoltat amb molta atenció la intervenció del senyor Padullés defensant la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social i hem estudiat també de manera molt acurada la Proposició de Llei.

D'entrada, senyor Padullés, voldria matisar alguna de les seves manifestacions, que ha semblat —almenys li ha semblat a aquest diputat— que culpava la Cambra que ara, al final de la legislatura, es veiés aquesta Proposició, i això no és cert. Això no és cert. Vostè sap, com sabem tots els grups de la Cambra, que tenim un reglament que marca uns mecanismes, i tota proposició que pressuposa una despesa ha d'anar al Govern per a la seva aprovació. Per tant, no és cert que s'hagi retardat, sinó que veiem la Proposició quan vostès, els del Grup del PSUC volen.

Jo vull començar la meua intervenció en un altre sentit, d'una manera curiosa, perquè vull explicar-los quina va ser la meua primera impressió després de la lectura de la Proposició de Llei, i els ho vull explicar perquè aquesta primera impressió, aquella que de cop et ve al pensament, va ser una impressió que ens va deixar bocabadats —i no era pas per menys, senyor Padullés—, perquè el que vostès intenten amb aquesta Proposició és realment crear una nova Cambra.

No ens ho creïem, no ens ho pensàvem, però vet aquí, seny-

ores i senyors diputats, que en aprofundir més en l'estudi de la Proposició aquesta idea, en lloc d'esvair-se, es consolidava. Mirin, i fem una lectura diferent probablement, senyor Padullés, però l'article tercer, quan descriu les funcions del Consell, diu que : «Ha d'informar dels projectes de llei, les propostes de llei i els decrets, i aquests projectes i aquestes proposicions de llei seran transmesos al Parlament amb l'Informe del Consell»; a l'apartat b) diu que : «Ha d'elaborar informes, dictàmens, propostes i resolucions per pròpia iniciativa», ja ho sé —com un altre diputat ha descrit— : parla de planificació.

L'article sisè diu : «El Consell funcionarà i podrà demanar la compareixença dels representants de les administracions públiques i persones competents». Això, senyor Padullés, són funcions pròpies d'una Cambra.

Per altra part, hem buscat en la legislació per poder basar aquest Consell Econòmic que vostès proposen en aquestes característiques i, malgrat l'esforç que hem fet, al nostre Estatut no hi hem trobat res similar; simplement, l'article 12, que ens remet a l'article 131 de la Constitució, i l'article 131 de la Constitució, en els paràgrafs primer i segon, obliga el Govern de l'Estat a constituir un consell per a l'assessorament i la col·laboració en la planificació de l'activitat econòmica i a una distribució més justa de la renda.

En aquest Consell, certament, hi estan representats els sindicats, les organitzacions professionals, empresarials i econòmiques. Per cert que, com vostès saben, senyores i senyors diputats, aquest Consell, després de deu anys que està feta la Constitució, encara no està creat, senyor Garcia, i no està creat perquè vostès, els de la seva ideologia, no han donat la llum verda necessària, tot i que tant creuen en ell.

Aleshores, nosaltres, aquí, a Catalunya, la filosofia que es desprèn d'aquest article 131 de la Constitució, fa ja molt temps que la Generalitat l'està aplicant, i de tots vostès, senyores i senyors diputats, són coneguts els consells que en cadascun dels departaments i organismes autònoms funcionen amb aquesta funció, i que, si bé no tenen el nom d'«econòmic i social», n'estan fent les tasques.

Però és que, a més a més —i no m'hi estendré pas massa, perquè ja se n'ha parlat prou—, tenim el Consell de Treball, Consell de Treball que fou creat per Decret el 8-X-78, i en la seva exposició de motius —tornem a no coincidir, senyor Padullés; vostè en cita uns i jo en cito uns altres— diu que : «atesa la necessitat de portar endavant el procés de democratització de la vida econòmica i social», i a l'article 6 diu que : «estudiarà i emetrà informes sobre aquells assumptes que li siguin encomanats»; Consell que, seguint aquestes indicacions que li vénen manades pel Decret de creació, està realitzant unes funcions que són similars a un consell econòmic i social.

I, això, no ho diem pas nosaltres, senyor Padullés, perquè, vostè, que ha cantat les excel·lències dels consells econòmics i socials que estan funcionant a Europa, a la qual ens vol assimilar, li he de dir —i li ho recomano— que recentment s'ha publicat un llibret, per part de l'Oficina de Publicacions Oficials de la Comunitat Europea, el qual descriu tots aquells consells que vostè ens ha dit i que també hi posa, com a consell econòmic i social, el Consell de Treball. Per tant, senyores i senyors diputats, després d'aquestes meves exposicions, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió ens oposarem a la presa en consideració de la Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Havent intervingut ja tots els grups, la Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Els il·lustres diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració no ha estat acceptada per 25 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

**Presca en consideració de la Proposició de Llei
de Reforma Parcial de la Llei de Creació de l'Ens Públic
Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió
i Televisió de la Generalitat de Catalunya**

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia, que és presa en consideració de la Proposició de Llei de Reforma Parcial de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor —que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició— i la possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a l'ordre del dia d'aquest Ple d'avui hi ha dues proposicions de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya referides a la modificació, la proposta de modificació de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de Catalunya, que havia estat presentada, o que consta com la Llei 10/1983. Faré una defensa separada de tots dos punts, tot i que inicialment havia pensat d'acumular-les, perquè em penso que tenen substantivitat específica i perquè, a més, espero que així, també, el torn de respostes o de posicionament permeti'm també d'aclarir encara més per què em penso que no és una proposta en va la que avui presentem a aquesta Cambra.

En el *Diari de Sessions* del 3 de maig de 1983 els diferents grups polítics d'aquesta Cambra expliquen el seu vot a l'aprovació d'aquella Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo els recomano una nova lectura d'aquelles preses de posició. Em refereixo, concretament, en aquest cas, a la Diputada del PSUC Maria Dolors Calvet, que després de lamentar el buit, en aquella sessió del Ple, dels representants del Govern —això era fa cinc anys i les coses han canviat—, ens diu que «sense una ràdio i una televisió pròpies no hi ha autonomia», i explica per què el Grup del PSUC no solament en el treball anterior de Comissió ha estat donant suport i ha ajudat i col·laborat, des d'un punt de vista polític i des d'un punt de vista tècnic, a la preparació d'aquesta Llei, sinó també per què considerem absolutament indispensable aquesta creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Insisteix dues o tres vegades, la Diputada Maria Dolors Calvet, en aquest punt : sense una ràdio i una televisió pròpies, no hi ha

autonomia. Bé, al cap de cinc anys, nosaltres presentem aquesta proposta de reforma parcial d'alguns articles d'aquella Proposició de Llei. Concretament, en la primera de les nostres proposicions de Llei, el tema que volem esmenar és el del nomenament, el dels mecanismes de nomenament del Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Concretament, ens sembla que hi ha l'article cinquè, apartat b), en el qual recordo que en la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió deia: «Correspon al Consell d'Administració: a) vetllar perquè en la programació es compleixi el que estableix la present Llei; b) emetre el seu parer sobre el nomenament del Director General». Nosaltres fem una proposta d'esmena a aquest punt, i en lloc d'aquest «emetre el seu parer sobre el nomenament del Director General», que correspondria al Consell d'Administració, diem: «Designar el Director General mitjançant majoria dels dos terços del Consell d'Administració, d'entre els candidats proposats en la terna aprovada pel Govern de la Generalitat. Si no assolida la majoria exigida cap dels tres candidats, en segona volta podrà ésser designat com a Director General per majoria simple qualsevol dels candidats proposats. El Govern nomenarà posteriorment el candidat proposat». Bé, algú podrà pensar que és una modificació petita. Em sembla que no: és una modificació que tendeix a reforçar el paper del Consell d'Administració, i tendeix, per tant, a alliberar el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de les servituds polítiques d'un nomenament directe des del Govern.

Quan, més tard, proposem l'esmena de l'article vuitè, paràgrafs primer i segon, resulta que canviem una consulta al Consell d'Administració per una prèvia designació del candidat pel Consell d'Administració.

Senyores i senyors diputats, jo fa poc temps que circulo per aquesta Cambra, i un dels punts que m'ha impressionat més és la unanimitat de l'oposició en les seves denúncies del comportament polític del Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I els puc dir que he estat molt sensible a aquest punt, per moltes raons; entre altres perquè la meua amistat personal amb la persona que en aquests moments ocupa el càrrec és molt més antiga que l'existència d'aquesta Cambra. Vol dir, per tant, que les reiterades denúncies de tots els grups de l'oposició vénen sempre d'un mateix punt: se'n denuncia la parcialitat, el decantament polític, no a favor de la majoria dels ciutadans, sinó a favor d'unes determinades propostes de govern. I, naturalment, això va contra el sentit de la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'una banda, i contra l'explicació, la mateixa explicació de vot que aquell 3 de maig de 1983 va fer en aquesta Cambra el Grup majoritari. Em penso, per tant, que, amb aquesta Proposició, nosaltres volem esmenar una cosa pel camí de llei, per poder evitar que s'hagi d'esmenar constantment pel camí de les preguntes, de les interpellacions i de les mocions posteriors. Dit d'una altra manera: volem, en aquest cas concret, defensar una més gran autonomia del Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per què? Perquè sempre ha estat la nostra filosofia que un mitjà de comunicació públic, que es fa amb cabals públics, ha de tenir totes les garanties possibles perquè funcioni i perquè funcioni d'una manera pública, és a dir, d'una manera equidistant, que siguin concebudes, la ràdio i la televisió de Catalunya, com un servei a tots els ciutadans,

i no com una utilització partidista a favor d'alguns d'aquests ciutadans.

I prefereixo deixar aquí l'explicació de la nostra proposta, perquè en la Proposició de Llei següent tindrè ocasió de comentar un altre punt que és bàsic, que és el tema de la pluralitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, aleshores procedeix que els grups fixin la seva posició en relació amb la presa en consideració de la Proposició de Llei. Per l'ordre de menor a major, correspon, doncs, al Grup parlamentari Mixt la seva intervenció. Renuncia a fer-ho. Per tant, li correspon ara al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. L'Il·lustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, si m'ho permet, jo faré, per la interrelació que hi ha entre aquesta presa en consideració i la propera, jo faria una exposició conjunta del nostre punt de vista.

Senyories, normalment el nostre Grup parlamentari té per costum de votar favorablement les preses en consideració de les proposicions de llei que es presenten aquí, en aquesta Cambra. En molt pocs casos, casos molt especials, no procedim així. Aquí hem vist un cas, anteriorment, en el qual el meu company Víctor Torres ha donat una explicació plausible del perquè nosaltres ens hem abstingut en la presa en consideració anterior. No creiem que aquest sigui el cas actual, i volem també remarcar, amb la nostra posició, que creiem que els grups d'aquesta Cambra no s'han de limitar —els grups de l'oposició— a un control de l'Executiu, sinó que també han d'exercir les seves funcions d'impuls d'aquest Executiu, i una de les formes de procedir a exercir aquest impuls és, precisament, presentant proposicions de llei.

En el cas concret de la reforma parcial de la Llei de Creació de l'Ens Públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no solament han prevalgut aquests punts de vista, sinó que també nosaltres ens identifiquem plenament amb el que en ella s'exposa. El senyor Riera n'ha parlat a bastament; em sembla que és gairebé sobrer el que jo pugui afegir, perquè realment aquest ha estat un problema que hem tingut al llarg de tota la legislatura: sempre ens hem queixat de les limitacions que tenia el Director de l'Ens Públic de Ràdio i Televisió perquè, d'una manera —ho vull admetre— involuntària queia en unes parcialitats polítiques que, possiblement, eren degudes a la vinculació amb la forma com aquest senyor és nomenat, i que no tenia possibilitats d'eludir. A mi em sembla que això no és bo, que en un ens públic, i sobretot de la irradiació que té l'ens públic en l'opinió de tot el país, l'ens públic de la ràdio-televisió catalana, que el Director hagi d'estar depenent d'una manera tan directa de l'Administració, del Govern de Catalunya.

Per això, ens sembla bé, és una proposta raonada la que se'ns posa a l'abast, de modificació dels articles; és fet, com he dit, d'una forma raonada i sensata, on es posa tota una sèrie de limitacions, on es posa tota una sèrie de precaucions per al nomenament d'aquest Director General. Nosaltres hi fariem alguna esmena; malauradament, suposo que això no passarà d'un gest, d'un desig, perquè s'està acabant la legislatura i això segurament no es veurà, però no volem deixar, al final d'a-

questa legislatura, no volem deixar de posicionar-nos en un aspecte en què hem vingut lluitant durant tot el llarg de la legislatura. I, per tant, ja dic que nosaltres votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, pel que significa, pel que té de gest, més que per altra cosa.

L'altra que ve a continuació, la Proposició de Llei sobre l'Estatut de Redacció en les Empreses Públiques de Radiodifusió i Televisió dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és també un vell problema que ha tingut la Comissió al llarg de tota la legislatura. Hem lluitat molt per arribar a obtenir que es fes la distribució dels temps de participació —cosa que diu la mateixa Llei de creació de l'ens—, la distribució de la participació de les entitats públiques, dels grups socials i polítics que formen la nostra societat, i en cap moment hem pogut obtenir que això es realitzés. Ens sembla també que la presentació d'aquesta Proposició de Llei és també un gest de cara al futur, un gest que marca el desig de la Cambra que això s'acabi, que, a això, se li doni una solució d'una vegada per totes.

És en aquest sentit que nosaltres també votarem favorablement la segona presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Estatut de Redacció de les Empreses Públiques de Radiodifusió i Televisió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Grup parlamentari Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Azorín.

El Sr. AZORÍN : Moltes gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, és el meu costum, normalment, llegir les meves intervencions. Amb això no faig cap crítica a ningú, però quan se'm diu : «el discurs que ha llegit?», sí, senyors, sí, jo normalment llegeixo, per una deformació professional, que em fa que escrigui el que dic per no poder-ho desmentir mai més, o sigui, perquè és cosa estudiada, preparada i sabuda, la qual cosa no vol dir que no envegi extraordinàriament tots aquells il·lustres parlamentaris que tenen una facilitat extraordinària de comprendre les coses i de poder-les manifestar amb gran rapidesa.

Nosaltres hem pres —en aquest cas no llegiré i intentaré, a pesar de tenir-ho escrit, intentaré de fer-ho així per veure si també ho sé fer. Jo voldria dir que, en aquest cas, hem llegit i hem tingut..., hem fet una presa de coneixement d'aquesta Proposició que fa el Partit Socialista Unificat de Catalunya i entenem que la democràcia ha de tenir una consistència, una base fonamental perquè tingui una credibilitat en tot el que es faci, i això comporta una igualtat d'opció per part de tots els que participem d'aquesta democràcia.

La Proposició de Llei de la qual ara estem parlant la considerem vertaderament justa; justa, perquè provoca una igualtat entre tots els components que han de formar part de les corporacions de ràdio i televisió, i compremem que és un avanç dintre de l'actuació parlamentària de cara a disposar que el Consell Executiu adopti les mesures necessàries imposades per aquesta Llei, perquè la considerem justa.

Per tant, jo faig avinent a la Cambra que el Grup Popular, que represento en aquest moment, votarà favorablement aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup parlamentari Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, votar la presa en consideració d'una Proposició no de Llei no és votar-ne el contingut, sinó votar la possibilitat de debatre una determinada qüestió, i és per això que el nostre Grup ha mirat primer quina és la intenció d'aquestes proposicions no de llei —en concret, en aquest cas, de la primera— que presenta el Grup parlamentari del PSUC, tractant de veure quina era la voluntat final on volia arribar aquesta Proposició no de Llei. I, efectivament, veiem que l'objecte bàsic és treballar «per garantir escrupolosament», diu l'Exposició de Motius, «garantir escrupolosament la pluralitat informativa dels mitjans públics de radiodifusió i televisió, a la vista de l'experiència assolida amb la vigent Llei...», continua.

Nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, no cal dir que compartim al cent per cent aquesta Exposició de Motius, aquesta voluntat que inspira aquesta Proposició no de Llei i la que ve, i, per tant, ja anunciem que la votarem a favor, més enllà de possibles discrepàncies puntuals en el contingut i en la redacció. Insisteixo que votar una presa en consideració és tenir la possibilitat de discutir i en el seu cas, en el futur, si escau, ja hi hauria temps de presentar esmenes, d'entrar en un debat que malauradament sembla que no podrem tenir ja, per l'alçada que estem del debat.

I per què més nosaltres creiem que és bo d'aprovar aquesta Proposició no de Llei? Doncs creiem que és bo que es parli d'aquesta qüestió perquè, efectivament, el tema de la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no ha estat, en el decurs d'aquests quatre anys, una qüestió pacífica. Ens hem trobat —i públicament així s'ha dit, sense que ningú autoritzat ho hagi desmentit mai— que institucions privades molt importants han dit que negociaven temes relacionats —molt importants, aquests temes—, temes relacionats amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no pas amb el Director General de la Corporació, no pas amb el Director de TV3, sinó amb una impersonalitat —molt influent, per cert— militant d'un dels partits que dona suport al Govern, però que no té cap responsabilitat a TV3. Això ha portat el nostre Grup en alguna ocasió a preguntar públicament qui mana a TV3, sense que nosaltres haguem sabut escoltar una resposta suficient.

Però aquesta no ha estat o no és aquest l'únic element que ens fa votar a favor d'aquesta Proposició no de Llei. Ens trobem que digníssimes i altíssimes personalitats catalanes s'atribueixen, s'atorguen la representació de TV3, i parlen de TV3 com si fos una cosa pròpia i fa ben poc el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, en el seu viatge a Itàlia s'atribuïa la representació de TV3 a l'hora de parlar de quin grup deixava de finançar o finançava la Corporació Catalana de Televisió o fins i tot es permetia convidar una altíssima i magnífica actriu italiana perquè vingués a la televisió. És que el Molt Honorable President de la Generalitat és també Director de TV3 o no? Nosaltres entenem que no ho hauria de ser, perquè per a això nomena un director general i per això cal parlar d'aquesta qüestió. (*Remor de veus i rialles.*)

Però, senyores diputades i senyors diputats, per evitar aquesta mediació... —no veig en què això pot fer gràcia (*Remor*

de veus.) —, per evitar aquesta mediació, jo els puc dir que avui hi ha una notícia realment escandalosa en el diari, que suposo que aplacarà les poques rialles que hi ha en el sector dret de la Cambra, i resulta que un programa de la televisió, de TV3, que s'intitulava d'una determinada manera, resulta que coincideix, senyores diputades i senyors diputats, amb l'eslògan electoral d'una determinada coalició. Diguin-me vostès, senyores diputades i senyors diputats, si això no és un escàndol, si això no és una vergonya i si això no és un insult al poble de Catalunya.

Per evitar aquestes mediatitzacions, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres entenem que cal parlar d'aquesta qüestió més enllà de l'acord o desacord puntual en la seva redacció actual.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor...

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, per intentar posicionar-me, en nom del meu Grup, respecte a una de les dues proposicions que fa el PSUC en aquesta sessió, i com que el presentador ja ha anunciat que ho faria en dos temps, jo també, si se'm permet, ho faria en dos temps.

El senyor Riera ha començat la seva intervenció recordant el *Diari de Sessions*, que aprovava i que va aprovar, el de la sessió, que va aprovar la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i ho feia amb paraules de la Diputada senyora Dolors Calvet —per altra banda, persona molt grata a aquest Diputat, i amiga des de fa molts anys—, i jo li voldria també començar la meva intervenció, no recordant les paraules de la senyora Calvet, però sí d'un Diputat que avui dia —en aquell moment era Diputat, el senyor Chema Corral—, que en aquella fase en què primer estava en el Grup del PSUC i després va estar en el Grup Mixt, i dintre del Grup Mixt com a PCC, etcètera, va prendre unes posicions que passaven pel següent : és a dir, aquesta va ser una Llei, com totes les senyores i els senyors diputats coneixen, una Llei consensuada, va ser una Llei votada per la majoria i per tots, vaja, per tots els grups de la Cambra, llevat d'unes esmenes presentades en aquell moment pel senyor Chema Corral, que ara, coincidintment, són en la línia d'aquesta modificació que presenta el Grup del PSUC. Això no és res més que història, de la mateixa manera que ha fet el senyor Riera. Segurament que després del projecte ja..., en fi, en funcionament d'Iniciativa per Catalunya, doncs la incorporació del senyor Chema Corral pot haver induït, si més no inspirat, aquesta Proposició que ens presenta avui el senyor Riera, i en aquell moment, en aquell moment, el Partit Socialista Unificat de Catalunya va votar en contra d'aquelles esmenes i va votar a favor del Projecte tal com va quedar. És evident que les coses canvien, les situacions també canvien, i que allò que semblava bo en un moment determinat al Grup del PSUC, doncs ara els sembla que no és tan bo i fan una altra proposta. Però la història és aquesta, això va anar així, per una banda.

Per altra banda, recordaran també les senyores i els senyors diputats que al final de la legislatura a nivell d'Estat espanyol, al final, per tant, de la legislatura del 82, hi va haver un principi d'acord entre el que se'n va dir l'acord Fraga-Felipe, que anava

en aquesta línia; anava en la línia d'arribar a una elecció del director general, allí, de l'ens de Televisió Espanyola, que demanava, doncs, també, que fos a través del Parlament, dels dos terços, etcètera. En aquell moment, no el PSUC, el PCE s'hi va oposar, i d'altres forces polítiques s'hi van oposar; aquell pacte no va funcionar : majoria del Partit Socialista, consagració de l'elecció del director general de la televisió, de TVE, consagració d'aquella elecció pel mateix sistema que avui encara, ara per ara, és aquí a Catalunya.

Voldria..., bé, jo, hi insisteixo, és història, però em sembla que ens emmarca una mica quin ha estat el problema i quina ha estat la variació que hi ha hagut de situacions en uns i altres grups, però també hi ha uns aspectes legals que, des del nostre punt de vista, fa que no donem suport a aquesta presa en consideració.

L'element legal bàsic en què jo situaré la meva intervenció és que, com les senyores i els senyors diputats coneixen, la Llei que constitueix l'ens públic de Televisió Espanyola és una Llei considerada de bases, és una Llei que emmarca, normalitza i matisa de quina manera s'han de produir els nomenaments, tant, en aquest cas, del director general com la normativa que a partir d'aquí es desenvolupa. La Llei catalana saben que en aquest sentit és absolutament mimètica; és a dir, el mateix sistema s'empara en una Llei com en l'altra, i nosaltres pensem que una modificació d'aquesta Llei podria tenir el risc, podria tenir el risc de poder-se considerar anticonstitucional. Això seria salvable, seria salvable a partir d'un informe del Consell Consultiu, i, per tant, doncs, des d'aquest punt de vista, podria tirar endavant.

És clar, aquestes són raons més aviat de tipus tècnic o jurídic, però n'hi ha unes altres —aquestes primeres sempre es poden salvar—, però n'hi ha unes altres que són de tipus polític, i, és clar, si hi ha voluntat o no hi ha voluntat política que una Proposició prosperi o no es busquen els mitjans perquè això sigui en un sentit o en un altre. En el nostre cas, no tenim aquesta voluntat, no tenim aquesta voluntat perquè pensem que quan una empresa —de l'àmbit que sigui—, quan una empresa funciona i funciona bé, quan a una empresa l'opinió pública catalana li dona un excel·lent quant al seu comportament, aquesta empresa, que està regida per un director general, ens semblaria absolutament lògic que per aquesta mateixa conseqüència, si l'empresa funciona, el director general és bo, l'elecció del director general ha estat bona. Aquest és un argument que s'hi podrà estar d'acord o no, però que segur que no es podrà rebatre en el sentit que l'opinió pública catalana s'ha manifestat públicament, exactament el dia 6 de març, en una enquesta publicada per *El Periódico*.

Bé, per totes aquestes raons, raons, a més, d'audiència, de l'increment d'audiència per part de TV3, ens fa pensar que aquest no és el moment. Aquest no és el moment per una altra raó, a més, si volen, addicional, i és que l'època, el temps en què ens trobem d'esgotament de la legislatura no és el més indicat tampoc per abonar aquesta possibilitat.

La possibilitat que el dia..., a partir de les eleccions del 29 de maig surtin unes majories que puguin ser les mateixes que hi ha en aquest moment o diferents, i, en aquest sentit, vull dir que nosaltres aspirem i esperem que es mantingui aquesta majoria, de la mateixa manera que altres grups de la Cambra han manifestat el seu desig que n'hi hagi unes altres; nosaltres

diem que ens sembla que aquesta està bé, però, en el supòsit que fossin diferents, doncs en la propera legislatura se'n podria tornar a parlar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabada la intervenció del senyor Muntal, hem de passar ja a la votació... (*Remor de veus.*) Codina, perdó, senyor Codina. Hem de passar ja a la votació.

Els senyors que siguin favorables a la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

**Presa en consideració de la
Proposició de Llei de Creació de
l'Estatut de Redacció en les Empreses
Públiques de Radiodifusió i de Televisió
Dependents de la Corporació Catalana
de Ràdio i Televisió**

Passem ara a la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Estatut de Redacció en les Empreses Públiques de Radiodifusió i de Televisió Dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que el farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta segona Proposició de Llei de Creació de l'Estatut de Redacció en les Empreses Públiques de Ràdio i de Televisió Dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fa també referència a la Llei 10/1983, de la Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Té dos aspectes, tots ells referits a l'article divuitè de la Llei 10/1983, que proposen que sigui modificat en els termes que immediatament explicaré. En tots dos casos, en una Llei i en l'altra, es produeix una certa paradoxa en aquesta Cambra, i és que és el diputat del PSUC el qui defensa els consells d'administració, i és el diputat de Convergència el que defensa la presència de l'Estat, perquè vegin que, amb el temps, les coses canvien. Doncs, sí, nosaltres defensem —una vegada més—, en aquest cas, també el poder del Consell d'Administració, perquè els seus mecanismes ens semblen mecanismes més autònoms que no pas d'altres mecanismes de nomenament directe.

(*El M. II. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

L'Exposició de Motius és, en el seu primer punt, idèntica a l'anterior, amb l'objecte de garantir «la pluralitat dels mitjans públiques de radiodifusió i televisió», i continua la nostra proposta específica. Jo volia recordar que el 10 de desembre de 1987 vam haver de presentar una proposició no de llei sobre la regulació de l'accés dels grups polítics i socials a les emissions de les empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; el dia abans hi havia hagut un debat en aquesta Cambra, va coincidir

una cosa amb l'altra, hi havia hagut interpellacions, hi havia hagut mocions, i ens tocava presentar la Proposició en aquests termes : «El Parlament insta el Consell d'Administració i el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió» —mai, en cap moment, havíem dit el Director de TV3, sinó «el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió»— «a elaborar i presentar-li, abans de tres mesos, les normes d'accés dels grups polítics i socials significatius a les emissions de les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.»

La Llei aprovada fa cinc anys, al seu article 18, parlava ja d'aquesta ordenació dels espais de ràdio i de televisió. «S'ha de fer» —deia la Llei aprovada per unanimitat— «de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius». Al cap de cinc anys ens vèiem obligats a presentar noves mocions i interpellacions perquè això es pogués realitzar i es pogués realitzar aviat. (*Remor de veus.*) Lamento que el que explico tingui tan poc interès i suscitï tants comentaris paral·lels...

De tota manera, volia explicar que, en aquell moment, nosaltres insistíem en l'oportunitat d'aquest punt, perquè dèiem que era una proposició que, dèiem, «recolza en el caràcter públic dels mitjans institucionals; recolza en l'ús equànim dels cabals públics» —estem administrant diner públic, i això és indispensable, perquè aquests diners siguin ben administrats—, «recolza en la credibilitat necessària del poder polític, preocupat per garantir tant la pluralitat com l'assentament del joc democràtic». Dèiem aquell dia : «Som molt joves, encara, en el joc democràtic; per tant, tot allò que ajudi a incrementar el sentit del joc democràtic és indispensable des d'un punt de vista de pedagogia política». Dèiem encara : «Ens convé, a tots nosaltres, entrar molt més a fons en aquesta comprensió dels mecanismes variants del joc democràtic». «Recolza en les garanties de respecte al poble de Catalunya o, si ho voleu, al cos d'electors; recolza en la consideració que els poders polítics mai no són eterns» —i això, lamento dir-ho, és així—, «i és important que els mitjans de comunicació siguin sensibles tant als canvis com a la diversitat de proposicions polítiques. Hauríem de tenir el gest de garantir des d'aquesta Cambra el possible canvi que es pugui produir quan els electors vulguin que es produeixi, sense que hi hagi cap mena de trauma; és a dir, sabent molt bé a què renuncia l'elector en el moment que renuncia a una determinada línia de vot, i a què s'adhereix quan decideix canviar aquest vot, i, per tant, canviar la composició d'aquesta Cambra. Es tractava de garantir tot això, i per això nosaltres hem de tornar a insistir en aquesta Proposició de modificació d'un article dient que el primer punt és l'ordenació dels espais de ràdio i televisió, que s'ha de fer de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius. Amb aquesta finalitat, etcètera...» No ho repeteixo, perquè em penso que és el text que més vegades s'ha comentat en aquesta Cambra i que, en tot cas, en un estudi d'una facultat universitària de Barcelona ha estat considerat com el tema que no s'entén per què encara no s'ha pogut regular aquest accés.

El punt número 2 de l'article és la proposició de creació d'un estatut de redacció; un estatut de redacció, perquè ens sembla que hi ha un punt importantíssim, i és el dels professionals de la informació, amb uns drets reconeguts des de fa molt de temps, amb uns drets històrics que val la pena de continuar re-

coneixent. Jo els recordo que fa pocs dies, quan aprovàvem per unanimitat una modificació d'una llei sobre el Col·legi de Periodistes, tots els grups de la Cambra, a l'hora de posicionar-se, van insistir en aquesta necessitat de garantir els drets personals dels professionals del periodisme, dels professionals representats per aquest Col·legi de Periodistes de Barcelona; doncs, bé, l'estatut de redacció vol regular qüestions com les següents: la determinació dels principis editorials, que garantiran en qualsevol cas el respecte a la Constitució, el pluralisme polític, etcètera; el règim de coparticipació dels professionals en la fixació de la línia editorial; el dret dels professionals a exigir la pràctica de la clàusula de consciència; el règim jurídic dels drets d'autor; el dret a exercir el secret professional; l'àmbit i les funcions de la direcció dels serveis informatius de l'empresa que ostentarà les funcions pròpies de la direcció informativa del mitjà; el règim d'elecció del director dels serveis informatius i la participació que els professionals puguin tenir en llur designació; la creació del comitè de redacció com a òrgan de representació professional, amb funcions de mediació entre els redactors, l'empresa i la direcció dels serveis informatius.

Senyores i senyors diputats, crec que la Proposició, en aquest cas, és molt nítida: es tracta de recollir alguna cosa que ja constava en la lletra de la Llei aprovada fa cinc anys, i es tracta d'afegir-hi un nou punt a favor de l'estatut de redacció. Si algú vol insistir més en què és aquest estatut de redacció, els recordo l'experiència de diaris tan importants en el món com el diari *Le Monde*.

Res més, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de posicionament, si no hi ha torn en contra. (*Pausa.*) Per tant passarem al torn de posicionament. El Grup Popular? (*Pausa.*) El senyor Azorín, en representació del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. AZORÍN (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, simplement per dir que nosaltres donem per reproduït el que s'ha manifestat anteriorment, perquè, en essència, respon gairebé al que s'està dient ara per la vostra part. I que nosaltres votarem favorablement aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara el posicionament del Grup parlamentari del Partit Socialista. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies. Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, tal com deia l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, efectivament, si una qüestió ha merescut la unanimitat de tota l'oposició en el decurs d'aquests quatre anys ha estat l'actitud de TV3 a l'hora de complir justament l'article 18 de la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és a dir, la garantia de pluralisme i d'objectivitat. Tots els grups de l'oposició, sense excepció, se n'han queixat en el decurs de quatre anys, i ens hem trobat, fins i tot, amb l'angúnia d'haver de sotmetre a l'aprovació de la Cambra —amb els vots a favor de tota l'oposició i amb els únics vots en contra de la coalició que dona suport al Govern—, ens hem trobat, doncs, amb l'angúnia de sotmetre a votació una moció que deia: «Demaneu que es compleixi la Llei». I hi vam votar a favor els grups de l'oposició i hi van

votar en contra, ho recordo, els grups de la coalició que dona suport al Govern.

Reconeguim, senyores diputades i senyors diputats, que aquesta és una qüestió absolutament surrealista, però el que és més surrealista encara és que, després, en acabar aquests quatre anys, en acabar aquesta legislatura, la Llei no s'hagi encara complert. És a dir, hi ha una norma, a la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que diu que el Consell d'Administració, del qual forma part també el Director General, ha d'elaborar les normes d'accés dels grups polítics i socials representatius a les pantalles de TV3 i a les emissores de Catalunya Ràdio. No s'ha fet. No s'ha fet, i ho hem demanat moltíssimes vegades, fins al punt que en la darrera sessió de Control Parlamentari el President del Consell d'Administració ens va dir que no s'havia fet —a preguntes de l'oposició—, que no s'havia pogut fer perquè una majoria —de membres del Consell d'Administració— així ho havia impedit. Nosaltres entenem que tan sobrerera era aquella Moció, teòricament, que demanava que es complís la Llei, com teòricament hauria de ser sobrerera la Proposició de Llei que en aquests moments presenta el Grup del PSUC, però, això, en teoria, perquè a la pràctica no és així: a la pràctica, el Consell d'Administració no ha reeixit a aplicar les normes que té obligació de complir segons la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres hem demanat repetides vegades que s'elaborés un minutatge —és fàcil de fer, hi ha prou mitjans per fer-ho— de l'ordre d'aparició en pantalla dels grups polítics i socials representatius, perquè aquesta és la manera objectiva de saber si es compleix o no la Llei, no amb apreciacions subjectives, no amb idees aproximades, sinó amb tècniques que ho fan possible, i la tècnica que ho fa possible és establir un minutatge. Doncs, senyores diputades i senyors diputats, això, que és senzill, això que és fàcil, això que no és massa car, malauradament, no es pot fer. I per això nosaltres entenem un cop més —i per no repetir arguments de la meua darrera intervenció—, entenem que cal discutir els temes que planteja el Grup del PSUC en la seva Proposició de Llei, perquè s'acabi aquest comportament, perquè la Televisió de Catalunya —que és una gran televisió— recuperi el seu caràcter de televisió nacional, perquè s'acabi amb la desnacionalització de TV3 en el sentit que hi ha una apropiació particular d'un sector determinat del poble de Catalunya i de la representació parlamentària; perquè s'acabi aquesta situació irregular, nosaltres demanem que es pugui tornar a debatre, i perquè s'acabi amb situacions tan ridícules i grolleres com la que he esmentat anteriorment, tals com que un programa —ho repeteixo, senyores diputades, senyors diputats— de televisió, que funciona, que té vida d'ençà del 16 de gener, hagi tingut com a títol el que serà l'eslògan electoral d'una coalició. Això, senyores diputades i senyors diputats, és, ho repeteixo, una vergonya que cal evitar que torni a succeir mai més. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se, en darrer terme, el representant del Grup de Convergència i Unió, l'Il·lustre Diputat senyor Codina. Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO: Gràcies, senyor President. Abans de començar la meua intervenció, voldria agrair al

senyor Guitart la notícia que ens ha revelat —si més no a mi— que el *Dit i fet* serà l'eslògan de campanya de Convergència i Unió. Li ho agraeixo, perquè, de vegades, aquestes coses també passen; vull dir que, la gent que està més o menys implicada en un partit, doncs, no ho sap. (*Remor de veus. Pausa.*) Puc continuar, senyor President?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per favor.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies. Bé, certament, les dues Proposicions de Llei que el Diputat del PSUC ens presentava tenen una certa relació, i sobretot la relació o l'element comú és que ambdues proposicions pretenen modificar la Llei de Creació de la Corporació Catalana. Una, que ja l'hem estat discutint, que formava part de la manera, de la forma d'elecció del Director General, i, l'altra, pel que feia referència a aquesta, concretament, a una ampliació d'un dels articles; és a dir, el que se'ns ha proposat és modificar —ampliar, millor dit—, respectant la primera part de l'article, ampliar-ho amb la creació del consell de redacció o, concretament, de l'estatut de redacció.

Nosaltres pensem que a un element públic, com és televisió, difícilment li convindria tenir un estatut de redacció. Aquesta és la nostra opinió, i li explicaré per què. La interpretació que nosaltres fem, d'un consell de redacció, d'estatut de redacció, lògicament —i això, en la premsa escrita és absolutament tangible—, passa perquè és el lloc on aquell mitjà expressa la seva opinió, des d'on s'expressa l'opinió d'aquell mitjà, i quan aquest mitjà no és privat, quan aquest mitjà és públic entenem que el que ha de fer és informar, però mai mostrar opinió.

Per tant, en si, ja, la Proposició que se'ns fa no s'ajusta a la interpretació que nosaltres fem d'aquesta voluntat que vostès tenen —i que, per altra banda, doncs, ha esmentat recurrent als estatuts de redacció del periòdic *Le Monde*—, ens sembla que aquesta no és una situació comparable a casa nostra, i en un element, com deia abans, públic.

Més enllà d'això i, de fet, aquesta Proposició el que fa és en tres grans grups : d'una banda, la creació d'aquest ens, d'aquest consell, i dintre aquesta creació dóna unes funcions determinades o demana que d'una manera determinada s'elegeixi el cap d'informatius, que hi hagi una participació determinada també dels professionals —en aquest cas no de la Corporació, sinó de TV3, m'imagino, o, en el cas de Catalunya Ràdio, Catalunya Ràdio— i que ens dibuixa una forma d'empresa que no s'ajusta en absolut al que nosaltres entenem que ha de ser una forma de gestió d'empresa pública. Aquí, i sobretot en els darrers apartats, en els apartats f), g) i h), se'ns proposa gairebé un model —home!, no m'ho prenguin al peu de la lletra—, però gairebé assembleari, és a dir, una participació de molta gent, per fer molt les coses entre tots.

Aquest no és el model que a nosaltres ens va bé. Nosaltres pensem que a partir de la responsabilitat, primer del Govern, amb l'elecció del director general, i aquest, a la vegada, amb la seva obligació de fer funcionar un ens determinat, ha de tenir la suficient llibertat i garantia perquè cadascú assumeixi el paper que li toca, no en el sentit que vostè proposa a partir de la seva proposta i que em sembla que és absolutament respectable, i que segurament, doncs, potser podria funcionar, no ho sé, però aquest no és el nostre model. Per tant, no vull entendre'm més.

Penso, per acabar, em refereixo altra vegada al que he dit en

la primera intervenció, que aquesta Llei va ser una Llei consensuada i que per arribar a modificacions tan substancials com la que vostè ens proposa hauria d'haver nascut, doncs, un esperit, també en aquest cas, de consens, de diàleg, que no hi ha estat —però no és una crítica això—; vull dir, el sistema que ha emprat vostè segurament deu ser el correcte, però és tan complicat que a nosaltres ens sembla que, sobretot per respectar aquella voluntat de consens que va ser la que va fer possible la creació de la Corporació, ara qualsevol tipus de modificació que hi hagi d'haver també hauria d'anar en aquesta línia.

Per tot el que he exposat, senyor President, ja es dedueix que la posició del nostre Grup serà de no acceptar, de votar en contra la Proposició del PSU.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara procedir a la votació.

Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

No ha estat presa en consideració la Proposició de Llei per 23 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, una alteració de l'ordre del dia que consistiria a formular les interpellacions onze i dotze després del punt catorze de l'ordre del dia. Si no hi ha objecció, considerarà que s'aprova per assentiment i es procedirà a aital alteració. (*Pausa.*) D'acord.

Interpellació al Consell Executiu sobre els mestres que han guanyat la plaça en oposicions

Feta, per tant, aquesta alteració, correspon ara substanciar el punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre els mestres que han guanyat la plaça d'oposicions, que formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per substanciar aquesta interpellació té la paraula l'Illustre Diputat interpellant senyor Ignasi Riera. (*Pausa. Remor de veus.*) Prego als il·lustres diputats silenci, si us plau, perquè l'Illustre interpellant pugui presentar la seva interpellació. Silenci, si us plau!

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Mirin, el tema que es planteja amb aquesta interpellació és un tema que segurament molts de vostès conciben a través de la premsa i el conciben tant per les indicacions que sobre el tema han anat fent els que es creuen —i nosaltres també ho creiem— perjudicats, com a través de l'exposició de raons que d'una manera sistemàtica —i vull agrair, i vull comentar que molt clara— ha anat fent també el Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

La problemàtica es limita a això : s'han fet unes oposicions per ocupar una plaça definitiva en l'ensenyament, en el món de l'ensenyament i aquests opositors que han aprovat, és a dir, que han obtingut la plaça definitiva no la poden ocupar. La pro-

blemàtica té tres o quatre elements : en primer lloc, per què no poden ocupar aquesta plaça definitiva? Naturalment, perquè hi ha més mestres que han obtingut la plaça definitiva que no pas places per ser ocupades. Sí. Això que pot semblar molt normal no ho és, perquè s'entén que qui convoca les oposicions sap les places que ha d'ocupar. Per tant, primer punt de consideració, qui convoca les oposicions sap les places que han de ser ocupades i, naturalment, sap que no pot fer un perjudici a tots aquells que legítimament diuen i poden dir que tenen dret a ocupar una plaça perquè l'han guanyada i l'han guanyada d'una manera neta, clara i d'acord amb totes les reglamentacions anteriors.

Segon aspecte. Evidentment, aquesta no-ocupació de places per part dels que han guanyat les oposicions planteja un problema, jo diria un problema de lluita, d'antagonisme entre docents; és a dir, dins del cos de docents això planteja un problema. Hi ha uns docents que ocupen en l'ensenyament una plaça d'interins, d'altres que ocupen en l'ensenyament una plaça, arran de les oposicions, com a plaça definitiva. Naturalment, a l'hora de dir qui ocuparà aquestes places, aquests llocs de treballs que queden, els interins o els altres, suposo que quan ens responguin ens diran : «és que si els interins no haguessin ocupat les places els mateixos sindicats de docents serien els que es girarien contra nosaltres», i segurament és així, i segurament és així, però —ho repeteixo— la no-solució del problema ha plantejat també un problema intern en el cos dels docents, i em penso que justament aquests dies en què la sensibilitat per la problemàtica dels docents i la seva petició d'homologació als altres terrenys laborals, professionals, etcètera, ens fa pensar que no és bo per a ningú que es produeixin aquestes lluites entre docents.

Resumeixo, per tant, el plantejament de la qüestió en termes tan poc tècnics com sé, és a dir, perquè em penso que no es tracta en aquests moments de fer demagògia sobre un fet, sinó de plantejar en els seus termes estrictes el fet : 800 docents guanyen les oposicions i alguns d'ells ocupen plaça, però n'hi ha que no poden ocupar plaça; hi ha uns interins que ocupen una plaça d'una manera interina i que naturalment no volen perdre la seva plaça d'interinatge. El problema és : d'aquí a pocs dies s'hauran de tornar a convocar —si no s'han convocat, això no ho sé— les noves oposicions de mestres, de docents. Amb quins criteris es faran aquestes noves oposicions? Per satisfer la demanda creixent de docents que acaben cada any els estudis a les escoles de professorat o a les escoles de magisteri, o a les antigues escoles normals, i que van absolutament abocats a l'atur, al nou atur que en aquest país es configura cada vegada més de l'atur amb títol, de la gent que té títol però que es manté a l'atur, o es faran les oposicions pensant realment en les necessitats que hi ha?

És clar, una gran qüestió de fons, la reforma de l'ensenyament, exigeix, naturalment, que hi hagi més docents dels que hi ha ara per grup escolar, per plaça. Ens diran que no hi ha diners per fer-ho i que aquest és un altre problema. En tot cas, s'ha discutit ja el valor d'aquesta argumentació i, en tot cas, és un valor d'una argumentació que, els qui no hem donat el nostre suport als acords sobre finançament autonòmic en aquesta Cambra, és un argument que no ens el poden donar. És a dir, en aquests moments tots els grups d'ensenyament, tots els grups a favor de la reforma de l'escola, tots els col·lec-

tius dedicats a l'ensenyament estan d'acord en un punt : és absolutament indispensable, si volem que millori l'ensenyament, que la *ratio*, és a dir, el nombre de mestres per aula, sigui inferior, i és necessari que hi hagi molts més mestres de suport per a moltes de les problemàtiques que en aquests moments hi ha a les escoles.

Per totes aquestes raons nosaltres ens preguntem, primer, sobre la situació laboral d'aquests mestres que, després de fer uns estudis, han aprovat les oposicions i que tenen dret a ocupar una plaça definitiva, que, naturalment, el fet de no haver-la ocupat els ha portat, fins i tot, a fer accions judicials contra qui no els ha ocupat, perquè creiem nosaltres que tenen dret a l'hora de fer aquest plantejament. Segon, naturalment —i no és la pregunta directa de la interpellació, però em penso que és la pregunta subsidiària—, amb quins criteris es faran les oposicions de cara al curs vinent, o és que tornarem a reproduir la problemàtica? Tercer criteri, com es pensa plantejar la reforma d'ensenyament si no es té en compte que és absolutament indispensable incrementar el nombre de mestres, la seva preparació, el seu reciclatge i la seva capacitat, en aquests moments, d'adaptar uns coneixements que tenen a una realitat escolar com és la catalana.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula per contestar la interpellació l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, crec que el senyor diputat ha formulat molt precisament la seva interpellació i m'agradaria poder correspondre també amb la mateixa precisió i amb la mateixa claredat amb què ell ho ha fet.

Em pregunta quins criteris, fonamentalment, té el Departament d'Ensenyament en relació amb els opositors que ja han guanyat la plaça per ocupar la plaça amb caràcter definitiu. Jo em referiré simplement als dos darrers anys, perquè en els dos darrers anys, efectivament, hi ha hagut un canvi en alguna de les fórmules que s'han adoptat.

L'any 1986 es van convocar 1.400 places, d'acord amb l'ordre del 25 de març de 1986, que va sortir al DOGC el dia 25 d'abril; l'any 1987, en comptes de 1.400 van ser 800 places, que es van convocar en una Ordre del 16 de març del 87, que va aparèixer el 27 del mateix mes i del mateix any. En ambdues convocatòries es fa esment clar i explícit que les places que entren a concurs són en expectativa de nomenament. El nomenament de funcionaris de carrera es produeix, pel que fa als opositors del 86, amb efectes de l'1 de setembre de 1987, d'acord amb l'Ordre del 30 de juliol del 87; en aquesta Ordre se'ls assigna el número de registre personal com a funcionaris. Els opositors del 87 estan pendents d'obtenir el nomenament com a funcionaris, d'acord amb l'article 43, de l'Ordre de convocatòria del concurs-oposició que diu que : «la llista general i única es publicarà en el BOE». Quan l'1 de setembre d'aquest any aquesta llista hagi estat publicada en forma d'anex a l'ordre de nomenament com a funcionaris, el Departament els adjudicarà destinació provisional.

És a dir que entre la data de convocatòria del concurs-oposició —la mateixa per a tot l'Estat— i la de nomenament dels opositors seleccionats com a funcionaris —també la mateixa per a tot l'Estat— transcorren habitualment divuit

mesos. Pel que fa als nomenaments com a substituïts, abans d'obtenir la condició de funcionaris dels opositors aprovats, cal dir que aquestes substitucions s'han anat atorgant d'acord amb les necessitats del servei docent. L'article 42 de les convocatòries diu que : «els aspirants seleccionats tindran preferència per prestar serveis de caràcter temporal a mesura que ho exigeixin les necessitats de cada servei territorial», però diu també que : «els interessats podran ajornar la seva incorporació fins al moment d'aprovar-se l'expedient del concurs-oposició».

Hi ha hagut, senyor Diputat, una diferència entre la convocatòria entre el que s'ha fet aquest any 87 i el que es va fer l'any 86. L'any 86 es van convocar 1.400 places i es va donar prioritat que fossin els que van guanyar les oposicions perquè s'incorporessin en primer lloc abans que els interins que tenien reservada una plaça en relació tant amb oposicions restringides anteriors al 86 com els que havien tingut contractes vigents a partir del 31 de març del mateix any; es va donar prioritat als de les oposicions.

El que passa és que l'any 86 van haver-hi cinc-cents professors que van aprofitar el seu dret de concurs de trasllat i van desplaçar-se a altres indrets de l'Estat espanyol. Aquest any es va fer la mateixa previsió, es va pensar que podria haver-hi un nombre de substitucions, però va resultar que no van ser cinc-cents, sinó que van ser dos-cents, només. Aleshores, ens va semblar que quedava bastant clar que era problemàtic que es pogués donar un lloc a un professor, tant als que tenien contractes vigents com interins com als de nova incorporació perquè havien guanyat les eleccions. I aleshores, d'acord amb els sindicats, vàrem anteposar els que tenien contracte vigent als que havien guanyat l'oposició, convençuts que els que havien guanyat l'oposició, en tot cas, s'anirien incorporant a mesura que fos necessari i que sempre tindrien una plaça assegurada, en el termini a què jo abans em referia.

En aquests moments, si els meus càlculs no... si no estic equivocant, resten, i estem al mes de febrer, unes trenta o quaranta persones dels que van guanyar oposicions i no estan col·locats, però es va actuar d'aquesta manera, de manera diferent a l'any anterior, perquè es va procurar que tinguessin plaça tots aquells mestres que havien tingut contractes anteriors a l'1 de març de l'any anterior. Aquesta ha estat la intenció. Què es farà en un futur? Doncs, en un futur procurarem —tot i que les persones que opten pel concurs..., és més difícil precisar amb més exactitud el nombre de professors que hi podran tenir accés—, procurarem evitar que es produeixi una situació com la d'aquest any, amb la qual comprenc que hi ha hagut professors que han quedat, en tot cas, justament desil·lusionats, perquè no han pogut ocupar plaça una vegada havien guanyat l'oposició. Tenim legalment el dret a fer-ho, però, en canvi, jo crec que també ells tenen dret a expressar el seu disgust. Procurarem que l'any que ve això no succeeixi.

I, en relació amb la reforma, vostè sap que en aquest moment s'està debatent : no està clar encara, és a dir no és un element precís i decidit fins a l'edat en què acabarà la primària —estem en aquesta fase que durarà fins als dotze anys—; per tant, el nombre de professors i les plantilles de cada centre s'hauran d'ajustar i precisar en el moment que la reforma estigui més orientada, més enfocada. En aquests moments, qualsevol especulació sobre això forma part, només, de les conviccions que tots podem tenir en relació amb quin haurà de

ser el sentit definitiu de la reforma. Però, en tot cas, formen part del Departament les previsions i les diverses alternatives de necessitats de professorat i l'especialització de cada professor, en relació amb l'aplicació de la reforma, es faci d'una manera o es faci de l'altra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President. Per començar, agraim el to i la precisió de la resposta, que em penso que conté —i és important també que ho subratllem en aquesta Cambra— un reconeixement d'una problemàtica de fet que, en tot cas, no s'adiu, senyor Conseller, amb algunes de les manifestacions de començament de curs, dient «aquest any, el curs comença sense conflictes» : hi havia, en tot cas, conflictes.

Hi havia conflictes perquè l'ordre de nomenament, segons el *Diari Oficial de la Generalitat*, del 23.3.87 —vostè ha llegit l'article 43—, en l'article 42 —que és al que s'acullen, naturalment, els mestres que en aquest moment consideren injusta la seva situació—, deia : «Els aspirants seleccionats tindran preferència per prestar serveis de caràcter temporal a mesura que ho exigeixin les necessitats dels serveis territorials. Podran ajornar la seva incorporació...», però finalment semblava que aquesta incorporació es podria produir.

La situació d'aquests mestres, que a poc a poc s'han anat incorporant a la plaça i que molts d'ells —com deia el senyor Conseller, i és cert— segurament començaran el curs vinent ja amb una plaça definitiva, ha generat i està generant problemes, diguéssim, entre els que en aquests moments estan acabant ensenyament : i, això, no m'ho invento, això és fruit d'una enquesta feta a dues de les escoles de magisteri que hi ha aquí a Catalunya, o de les escoles de professorat, en les quals els mestres comencen a tenir la impressió que fan uns estudis i que compleixen una sèrie de normatives que no els podran garantir, després, una situació laboral estable, i, evidentment, aquestes són coses que fan mal.

L'altre aspecte de tota aquesta problemàtica és que molt aviat començarà a haver-hi una certa desconfiança pel que fa als mecanismes públics d'ocupació de l'ensenyament públic. M'explico : desconfiança creixent sobre la possibilitat d'entrar a formar part d'aquest gran cos, que necessita una renovació, i la necessita des de fa molts anys, i que és urgent que aquesta renovació es produeixi a partir de la incorporació de nova gent motivada i il·lusionada. Jo puc comentar-li, senyor Conseller, com a regidor que he estat d'Ensenyament d'una població difícil, que, en aquests moments, aquest procés de recuperació del cos dels mestres —que es tracta de fer a través dels cursos de reciclatge, de sistemes especials de reciclatge, no solament de català, sinó de didàctica de moltes matèries—, és un procés difícil, però és un procés que requereix, em penso, també la incorporació de nous mestres amb noves idees, i requereix, per tant, que el conjunt del cos dels mestres compti amb la incorporació de gent que pugui connectar millor amb la problemàtica dels sectors més joves de la població de Catalunya. Em penso, per tot això, que és important que insistim en el nostre suport solidari a aquests mestres que reclamen una cosa que els és deguda, que insistim una vegada més en la necessitat de més mesura i de més prudència a l'hora de convocar noves

oposicions de mestres i que insistim també que, en tot cas, la reforma de l'ensenyament passarà per una ocupació més gran de mestres, i que, naturalment, és del tot indispensable que hi hagi recursos per poder-los contractar, però que hi hagi també previsions i un pla perquè aquests mestres contractats no passin a fer, com ha passat amb alguns d'ells, feines d'administratius a les escoles, on han d'ocupar una plaça de mestres i no d'administratius.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats... Només un aclariment, senyor Diputat : el començament de curs es va produir amb absoluta normalitat, perquè aquells mestres, els opositors, durant l'any en què no es formalitza la seva incorporació, en què se'ls adjudica la destinació provisional, que és al cap d'un any, aquests mestres sempre ocupen plaça de substituïts i, per tant, només es poden anar recollocant en la mesura en què es produeixen les substitucions. Per tant, el curs va començar normalment. És a partir d'aquí que, en tot cas, hi havia dos planters de mestres, els que havien guanyat les oposicions i els que havien tingut plaça l'any anterior, i va ser aquí on es va haver de prendre una opció. Per tant, això, en aquest cas, no afectava.

L'article 42 —que vostè ha llegit i que jo també tinc aquí— també diu que «els interessats podran ajornar la seva incorporació fins al moment d'aprovar-se l'expedient del concurs-oposició». És a dir que aquests aspirants, com que ocupen places de substituïts, tant tenen preferència per optar a la plaça com també la tenen per ajornar la seva incorporació fins que es produeixi l'expedient definitiu. Això fa més difícil la previsió d'aquestes persones, perquè n'hi ha algunes que, com que això es resol normalment una vegada començat el curs, alguns tenien places en altres situacions, a l'ensenyament privat, i acabaven el curs, i, per tant, la previsió es fa especialment difícil. És a dir, aquestes persones tenen un termini de temps —que és d'això que nosaltres en diem «expectativa de nomenament», que preveu la norma—, que és el que s'ajusta per tal que es puguin resoldre totes aquestes situacions. Per tant, jo crec que, efectivament, tenien la il·lusió de ser-hi, efectivament : quan es compleixi la norma precisa, en aquells moments s'hi incorporaran, però fins ara, en tot cas, el que s'ha produït ha estat un ajornament de la seva incorporació.

En relació amb... Efectivament, en aquests moments, vostè sap que tenim un problema, no només de voluntat de moltes persones que acaben el seu professorat, de poder exercir, sinó que en aquests moments estem aquí a Catalunya, desgraciadament, si em permet que li digui, en una situació d'una gran davallada de natalitat : en alguns casos, i en algunes comarques, això es produeix amb més incidència que en altres, però avui estem, aproximadament, un 45%..., entre un 40 i un 50% de baixa d'alumnes de quatre anys, en relació només amb l'any 81. Per tant, aquí es produeix un efecte complementari, que és la necessitat de reestructurar moltes situacions escolars per tal d'adaptar-se a aquesta nova circumstància, és a dir un nen per cada professor, però el que no és segur, desgraciadament, és que cada professor pugui tenir un nen, —sobretot quan, a

pesar de les moltes vegades que s'ha advertit als professors que la carrera que estaven cursant oferia dificultats creixents d'ocupació, tot i així, i tot i utilitzar mecanismes legals, perquè això produeix una certa desconcentració i descongestió a les escoles, és una vocació que tenen molts joves i, fatalment, no acaba de baixar gaire. Però crec que, el temor que té el senyor Diputat, jo el comparteixo, i espero i desitjaria que hi hagués una possibilitat de solució, tot i que, tal com estan les coses, em sembla molt difícil. I, per tant, en definitiva, hi haurà molts joves que estan fent aquesta carrera de professors o de mestres que, difícilment, trobaran feina, perquè l'excedent de professors és bastant gran ja en aquests moments i s'anirà succeint en les properes convocatòries, malgrat la millora de la qualitat de l'ensenyament i malgrat els esforços i els pressupostos creixents que s'hi destinen, que permeten només paliar d'una forma lleugera aquests problemes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Reactivació Econòmica per a les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. Correspon ara substanciar el punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Reactivació Econòmica de les Comarques de les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, interpellació que presenten els Il·lustres Diputats senyors Joan Abelló, Pere Ayguadé, Ramon Aleu i Laureà Pérez. Té la paraula per defensar la Moció l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui, amb aquesta Moció, el Parlament de Catalunya definirà una actitud, una posició respecte a tres comarques de Catalunya : el Priorat, la Conca de Barberà i les Garrigues. No els amagaré que aquesta decisió incidirà d'una manera important en la il·lusió i en les esperances d'aquestes comarques, influirà en el tremp per continuar o en una decisió tàcita, mai expressament presa, de tancar, de plegar. Si avui el Parlament de Catalunya *mandata* al Consell Executiu que faci els plans de reactivació econòmica de les tres comarques, s'obrirà en aquelles terres una possibilitat de continuïtat i d'esperança. A més a més, totes les senyores diputades i tots els senyors diputats tenen constància que el Consell Executiu no tindrà gaires dificultats per fer aquests tres plans, dos dels quals ja tenen uns estudis previs, uns bons estudis fets i que poden desembocar fàcilment en un pla de reactivació. Però no hi vull tornar a incidir, en el tema. El tema va ser a bastament explicat en el moment que es va substanciar la interpellació i el Conseller va reconèixer l'existència d'aquests estudis —és públic, estan editats—, i, per tant, qui se n'hagi volgut assabentar, se n'ha pogut assabentar i, si algunes orelles no ho volen escoltar —si és que n'hi ha, que no ho desitjaria—, no val la pena insistir-hi.

Però si avui es vota en contra de la Moció, s'està donant una *puntilla* a unes esperances que van néixer el dia que el Conseller —el Conseller d'Economia i Finances, en aquell moment, que

era el senyor Cullerell — va agafar els compromisos que va agafar en nom del Govern. I aquesta *puntilla* equival a un cop de maça que esclafa moltes il·lusions i moltes esperances, i la responsabilitat que això fos així seria d'aquells que votessin en contra del segon punt de la Moció. I a mi no em val, i al nostre Grup no li val, i no li hauria de valer a cap dels diputats de la Cambra, l'explicació que s'han fet coses en aquestes comarques, perquè aquest no és el tema, aquest —les inversions a les comarques— no és el tema. El tema és : quan el Conseller d'Economia i Finances va agafar un compromís, l'agafava en nom del Consell Executiu o prenia el pèl a la Cambra? Aquest és el tema. Perquè és cert que nosaltres, el Grup Socialista, vam presentar una esmena, en la discussió dels Pressupostos del 1987, demanant una inversió de 1.500 milions per a cada una de les comarques, però també és cert que la vam retirar, aquesta esmena, a la vista dels compromisos que va agafar el Conseller d'Economia i Finances en nom del Consell Executiu, i que deien que farien uns plans de reactivació econòmica i que es presentarien al Parlament. I bé : on són aquests plans? Existeixen? No, no existeixen. I el detall de dir i explicar que la inversió per càpita en aquestes comarques és superior a la mitjana de Catalunya, això no es pot fer, això és una demagògia, perquè la inversió per càpita és una fracció, i totes les senyores diputades i els senyors diputats saben que la fracció es compon d'un numerador i d'un denominador, i el resultat depèn dels dos factors i, en aquest cas, si el resultat és molt alt és perquè el denominador és petit, és perquè els habitants d'aquestes comarques són pocs, no perquè la inversió sigui molt superior a la que es fa en altres comarques.

Per tant, no l'acceptem i demanem que no es torni a dir.

I també discutiríem les inversions, discutiríem les inversions que es fan, les que es prometen i no tenen dotació pressupostària i les que es prometen i ni tan sols se'n parla en acabat; però no és el moment. Aquest no és el moment de discutir això i avui no és el tema. El tema d'avui és : a la vista que els plans no existeixen, que el Consell Executiu no els ha fet o no els ha manat fer, que el Consell Executiu no ha complert el compromís que va agafar davant aquesta Cambra, comanar el Consell Executiu que els faci, que compleixi les obligacions que s'han contret davant els representants de tot el poble de Catalunya perquè, d'aquesta manera, tots guanyarem credibilitat, i que els faci comptant amb les entitats locals de la comarca —consell comarcal i ajuntaments—, i amb les entitats econòmiques que existeixin a la comarca, i no deixem aquesta feina per al consell comarcal, perquè el pla que haurà de fer el consell comarcal res té a veure amb un pla de reactivació.

Per això, jo els convido a votar la Moció següent : «El Parlament de Catalunya constata l'incompliment del Govern de la Generalitat de presentar el 1987 un pla de reactivació econòmica per a les comarques de les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, i insta el Consell Executiu a elaborar, en el termini de dos mesos, un pla de reactivació per a les comarques afectades, en col·laboració amb les entitats locals i econòmiques afectades.»

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se en relació amb la Moció al Grup parlamentari del PSUC, que ha presentat

una esmena i, per tant, li correspon la defensa de la dita esmena a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, el nostre Grup parlamentari vol, en primer lloc, destacar l'oportunitat d'aquesta Moció.

És cert que hi va haver un incompliment del Govern; aquest incompliment ha estat reconegut en aquesta Cambra, i, per tant, és bo constatar que allò que es va dir que es faria no s'ha fet, i, per tant, en aquest sentit, si d'alguna cosa podem servir en la picabaralla que hi ha entre el Grup Socialista i el Consell Executiu, dient que sí o que no, serveixi el nostre testimoni —no fer de notaris—, el nostre testimoni que, a parer nostre, les afirmacions del senyor Conseller implicaven «farem aquest pla de reactivació», i la realitat demostra que no s'ha fet.

El que succeeix és que entenem que és bo no quedar-se aquí, sinó oferir alternatives. I, lògicament, el segon punt de la Moció obre una via que ens porta a intentar combatre, en aquestes tres comarques, elements singularment significatius. Ens portaria a combatre una despoblació creixent en aquestes comarques; un pla que ha de portar a combatre l'excessiu monocultiu agrícola allà on sigui possible —i ho remarco : allà on sigui possible, que no ho és arreu de les tres comarques—; ens hauria de portar a combatre certes reticències que hi ha en les mateixes comarques sobre determinats aspectes de modernització d'aquest monocultiu, bàsicament que afecten circuits de comercialització, no tant problemes d'elaboració; ens hauria de portar, per tant, a millorar aquestes comercialitzacions, al manteniment i millora de la petita base industrial que existeixi —que existeix!— en cadascuna d'elles, i, en definitiva, a fer quelcom que ha de fer sempre l'Administració pública, que és millorar la infraestructura d'aquestes comarques, millorar-ne bàsicament dos eixos claus, com són la sanitat i l'ensenyament.

Davant d'això, les esmenes del Grup parlamentari del PSUC al que van és a concretar, en primer lloc, què entenem per entitats econòmiques a les quals caldria consultar, i diem que les que caldria consultar són, especialment, les organitzacions patronals i sindicals i les cooperatives agràries. Em sembla que són les entitats, en primer lloc —i no excloents—, que serien bàsiques, juntament amb les entitats locals, i és per això que fem aquesta esmena de separació; diem, primer, que això es faci en consulta i col·laboració amb les entitats locals —tema número u—; tema número dos —i ho separem—, que es consultin les entitats econòmiques que, a parer nostre, les principals han de ser aquestes, per tal de deixar-ne constància davant la Cambra.

Segona esmena del Grup parlamentari del PSUC : amb quin objectiu s'ha de fer aquest pla? Quin límit té? Quin horitzó té? I diem que el pla tindrà com a objectiu bàsic l'equiparació del nivell mitjà de renda d'aquelles comarques a la mitjana de Catalunya, i entenem que aquest és l'objectiu que ha de guiar, en qualsevol cas, la voluntat de qualsevol Govern que vulgui reequilibrar comarcament Catalunya. I nosaltres entenem que és cert que el pla d'actuació comarcal no ha d'encobrir-se en aquest pla de reactivació, però que un pla de reactivació implica forçosament programar algunes activitats econòmiques i que fóra bo que a l'hora d'aquesta programació es tingués en compte que aquest pla i el pla d'actuació comarcal són dues coses que han d'anar, com a mínim, paral·leles.

Si no es fa aquest pla, si no s'aborda seriosament la problemàtica d'aquestes tres comarques, aquestes tres comarques seran molt aviat —una d'elles ja ho és ara— unes comarques on la seva base fonamental de suport econòmic són les prestacions de la Seguretat Social; aquesta és la principal font d'ingressos, avui, d'una de les tres comarques de les quals estem parlant, i, en definitiva, es convertirien en comarques, segurament sense cap mena d'esperança de futur.

I volem dir des del Grup parlamentari del PSUC que, a parer nostre, no serà l'empresa privada la que solucionarà aquest problema. S'imaginem vostès, per dir-ho d'alguna manera, una gran fàbrica de sabates a Gratallops o a la Bisbal de Falset, se la imagina algú? O una fàbrica de cotxes a la Granadella o a Bovera, per exemple, per parlar de les Garrigues? O una gran fàbrica de plàstics a Passanant o a Llorac, per parlar de dos municipis de la Conca de Barberà? Això no s'ho imagina ningú; és la responsabilitat pública acudir, amb inversions, allà on l'empresa privada, per manca d'infraestructura, per elevació de costos, per insuficiències clares en temàtiques de capacitació professional, no pot arribar, no arribarà mai perquè, en definitiva, no obté les plusvàlues que pot obtenir en altres indrets, i, lògicament, és en aquests terrenys on els rectors públics, els governs, han de prendre decisions. I el Consell Executiu té davant seu, i no com a responsabilitat de la seva actuació, però sí que té davant seu la disjuntiva —ho deia abans el senyor Aleu— entre tancar aquestes comarques o una part molt important d'aquestes comarques, per no-actuació, per no-actuació, o donar-los alguna llum de sortida per tal que determinats elements de joventut que encara existeixen en aquestes comarques, puguin agafar-s'hi i puguin ells mateixos, ells mateixos, tirar endavant amb el suport de l'Administració pública.

El Grup parlamentari del PSUC creu que són comarques que tenen futur, que tenen el seu, que tenen el propi futur, que no els hem d'anar amb solucions inventades, però que el que sí que ha de fer l'Administració pública és ajudar, donar facilitats —com en algun cas, molt puntual, s'ha fet— perquè puguin tirar endavant. I, lògicament, això, que implica una voluntat política, només és possible fer-ho des d'una certa programació econòmica, des de la capacitat d'instaurar un pla de reactivació d'aquestes comarques.

El que es pregunta el nostre Grup parlamentari és si hem estat capaços en l'últim mes de consensuar lleis tan importants com la de Protecció dels Animals, com la Llei Forestal, per què els grups parlamentaris d'aquesta Cambra —i el Govern en primer lloc— no ha tingut la capacitat, en quatre anys, d'avançar, en vies de consens, per tal de fer possible que tres comarques com les que estem tractant —Garrigues, Priorat, Conca de Barberà—, no quedin desateses, puguin reactivar-se. Òbviament, davant d'això hi ha dos camins: hi ha el camí de la cançó del *Retaule del Flautista*: la resignació, la conformitat, el «tingueu paciència», «tingueu humilitat», i, lògicament, això ens porta a perdre una part del país en el marc d'aquell reequilibri. Hi ha l'altra actuació, l'actuació certament de rauxa des del punt de vista econòmic, però també d'atenció pública i de voluntat de reequilibri real de Catalunya, que és la de posar aquests mitjans, que no poden venir si no com a conseqüència d'un accés inversor pel damunt de la mitjana, amb l'objectiu de reactivar aquestes comarques.

No n'hi ha prou amb actuacions aïllades cap a agricultors

joves, cap a agricultors de menys de 35 anys, no n'hi ha prou amb actuacions aïllades en tal o tal element puntual; el que cal és una concepció integrada d'aquestes tres comarques, del conjunt de municipis que en formen part, que permeti que elles recuperin el potencial que temps ha van tenir i que a parer del nostre Grup parlamentari, com a conseqüència d'aquell mateix monocultiu agrícola amb la seva transcendència comercial a l'interior de la Comunitat, encara poden tenir en un futur.

En conseqüència, donarem suport a la Moció del Grup Socialista. Anunciem que li donarem suport tant si admet les nostres esmenes com si no, perquè són esmenes que a l'únic que van és a separar el paper de les entitats locals i les entitats econòmiques, i concretar-ne cadascuna d'elles, i, en segon lloc, a fixar un horitzó sobre la base de nivells de renda dels que haurien de ser els objectius bàsics d'aquest pla d'actuació econòmica.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament dels diferents grups que no ho han fet. Per fer-ho el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Gràcies, President. Senyores i senyors diputats, les intervencions del presentador de la Moció i la intervenció d'en Maties Vives ja gairebé estalviarien de fer la meua intervenció, perquè coincideixo quasi totalment amb les seves declaracions, i d'entrada dic de seguida, perquè no hi hagi el més mínim dubte, que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà favorablement els dos punts de la Moció.

El primer punt, ja s'ha dit: no fa més que deixar constància d'una realitat, realitat que és innegable, i és que el pla de reactivació de les comarques de les Garrigues, la Conca de Barberà i el Priorat no ha estat presentat, no ha estat presentat, malgrat les promeses fetes pel Consell Executiu i pel Grup majoritari, promeses que estan escrites en el *Diari de Sessions* —aquí tinc la còpia taquigràfica del que es va dir en aquella sessió. Que després s'hagin volgut desvirtuar aquelles promeses desviant-les cap a un recurs, per part del FEDER, d'incloure aquestes tres comarques en les previsions de subvencions d'aquest organisme és una manera com una altra d'eludir el problema, i el fet que en el Pressupost del 1988 s'hagin inclòs partides relativament importants destinades directament o indirectament a aquestes comarques no resol el problema ni molt menys.

El problema no és el de tapar forats o de fer actuacions puntuals que, de tota manera, han de ser les benvingudes; el problema consisteix que aquestes comarques es troben en una situació d'emergència, palesa que una bona collita d'oli o de vi poden atenuar circumstancialment i temporalment, però que es troben actualment —almenys algunes d'elles, en particular— davant el paorós esdeveniment de la pèrdua del 80% de la collita d'ametlles, i amb una situació d'angoixa permanent motivada per la particular climatologia d'aquelles contrades excessivament seques. I si a això afegim l'amenaça que pesa sobre algunes d'aquelles terres i dels seus admirables habitants a causa de la possibilitat de modificar la quota de l'embassament de Rialb, encara que això sembla que darrerament estigui desmentit, cal reconèixer que aquestes comarques són dignes de la màxima atenció.

No hi ha motiu per a fer triomfalisme quan es diu que s'han invertit 24.000 pessetes per càpita en aquestes comarques; ho deia el Conseller de Finances en el moment de substanciar la interpellació. Realment no hi ha motiu per a presentar aquesta xifra com un esforç extraordinari, si pensem que la Junta d'Andalusia, per exemple, segons declaracions del President de la Junta, darrerament va declarar que s'han destinat 24.000 pessetes per càpita a l'Andalusia occidental i 25.000 a l'oriental. Pensen, senyores i senyors diputats, o, millor dit, recordin que les quantitats que es contemplaven inicialment com a indispensables eren de 1.500 milions per comarca, i ara resulta que hi estem destinant o que hi hem destinat, amb prou feines, 1.300 milions per a les tres comarques reunides, quantitat absolutament ínfima, tenint en compte les necessitats i que amb prou feines representa el que s'ha gastat el Consell Executiu en una propaganda pretesament institucional tan escandalosa com partidista. El pla de reactivació no s'ha fet i cal que es faci, i és per aquesta raó que el nostre Grup votarà també a favor del segon punt de la Moció, car és el compliment obligat del primer, i cal que aquest pla de reactivació es faci en el termini més breu possible per evitar aquella sinistra perspectiva presentada pel mateix President de la Generalitat quan ens parlava, fa alguns anys, de possibles tancaments de comarques.

Bé està que ens gastem milers i milers de milions en els grans projectes faraònics, però no oblidem que en uns llocs cada vegada més replegats en ells mateixos de la nostra geografia es planteja el problema de la seva supervivència, pura i simple. Per a Catalunya, avui dia, en relació amb aquestes comarques, ja no es tracta d'un problema econòmic i social: es tracta, simplement, d'un problema de dignitat nacional.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament al Grup parlamentari Popular en la persona del senyor Curto. Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tots recordem la quantitat de mocions subsegüents a interpellacions que el primer punt sempre comença denunciant incompliments per part del Govern de la Generalitat que la majoria de vegades, tot i constatar la raó de l'incompliment determinat, queden desestimades perquè és evident que, al Grup de la majoria, ni políticament ni objectivament, li interessa reconèixer una inobservança per part del Govern al qual ell dóna suport.

Per est motiu, lo destí d'esta Moció no serà atípic i, per consegüent, lo Parlament de Catalunya, per raó dels vots, no podrà constatar que s'ha incomplert una promesa verbal de l'anterior Conseller d'Economia i Finances, quan l'única manera de demostrar-ho no són les paraules del diputat de la majoria que intervindrà després, sinó l'aportació documentada, avui, aquí, del Pla de Reactivació per a les comarques de les Garrigues, lo Priorat i la Conca de Barberà. I, sense fer una al·lusió directa a ningú, és allò que «canten papers i callen barbes».

Quan s'ha produït la votació del punt novè de l'ordre del dia, per dues vegades consecutives, un diputat de Convergència i Unió, en to irònic, però amb veu molt tímida, ens ha qualificat, a Aliança Popular, d'«estos de la majoria alternativa». Bé, només Déu sap lo que passarà, però, en tot cas, li anticipo, senyor Aleu, que, si la nostra posició a partir del dia 29 de maig

no és la d'oposició, li asseguro que les promeses dels consellers es compliran —és allò que vostè deia a la seva interpellació, que es tractava d'un problema de seriositat.

I, a més de les esmenes del PSUC, que ha presentat, que des qualsevol punt de vista són encertades i pertinents, em sembla, senyor Aleu, si no interpreto malament la seva intenció, que lo que persegueix esta Moció no és posar en evidència un conseller o el Govern de la Generalitat, ni tan solament guanyar o perdre un debat polític, sinó que l'objectiu fonamental d'esta iniciativa és, precisament, l'elaboració del Pla referit.

I, a partir del seu assentiment, que jo comparteixo, l'invito, o li proposo que, fent renúncia a la redacció objectiva del primer punt de la Moció, doni l'oportunitat al Grup de la majoria, al Grup de Convergència i Unió, a votar favorablement la segona alternativa, que és la que, en definitiva, ens interessa a tots, i és la que interessa també les comarques afectades.

Esta és una manera, diria jo, de conciliar la veritat amb l'habilitat i, òbviament, si després d'assumir vostè esta proposta, que formalment li proposo, lo Grup majoritari igualment votés en contra, posaria al descobert lo poc interès que desperten en el Govern de la Generalitat les dificultats d'estes comarques i el poc interès respecte a l'esforç inversor a què s'havien compromès.

A est criteri, senyor President, condicionem lo Grup Popular lo nostre vot al posicionament posterior del Grup de la majoria i, en tot cas, a la predisposició del senyor Aleu a retirar lo primer punt de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se al Grup de Convergència i Unió, en la persona del Diputat senyor Vernet.

El Sr. VERNET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un petit accident molt inoportú m'ha afectat les ulleres: potser tindrè una mica de dificultat a llegir els textos o en algun punt.

Senyor Aleu, les aspiracions que portaven que el senyor Ayguadé fes l'esmena al seu moment, les compartim totalment, en el fons; jo li puc assegurar que no han caigut pas en sac foradat. El Consell Executiu de la Generalitat, en la línia d'aconseguir un pla de reactivació econòmica per a diverses comarques, entre elles les de les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, va endegar una proposta de delimitació de les zones assistides, a presentar davant la Comunitat Econòmica Europea, com a part del programa de desenvolupament regional.

Com és sabut, la qualificació de «zona assistida» per la Comunitat Econòmica Europea permet obtenir una sèrie d'incentius regionals, a més dels ajuts directes provinents del FEDER —Fons Europeu de Desenvolupament Regional. En el curs de les negociacions —no cal oblidar que en aquest curs, en aquest període, s'aprovà, aquest Parlament aprovà la Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya— la proposta de la Generalitat quedà seriosament reduïda, i això afectà, precisament, entre d'altres, les tres comarques esmentades.

L'acord definitiu de la Comunitat, que va produir-se el mes de maig, aprovada ja la Llei d'Ordenació Territorial, incorporava només com a zones assistides les localitzades a la província de Barcelona, l'entorn industrial de la capital i l'eix del Llobregat. Malgrat tot, senyor Aleu, malgrat tot, l'actuació de la Ge-

neralitat en relació amb les tres comarques de les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, es plasmà en l'acord adoptat pel Consell Executiu, del 29 de gener del 87, de coordinar les previsions pressupostàries dels anys 87 i 88 adreçades a aquestes comarques.

Amb aquest sentit, i d'acord amb la voluntat expressada en lo curs del debat dels Pressupostos del 87, l'esforç inversor de la Generalitat cap a aquestes comarques s'ha multiplicat notablement. Prova d'això és el fet que les inversions reals adreçades a aquests territoris, en el Pressupost de la Generalitat del 88, és globalment un 38% superior a l'any anterior. En relació amb el nombre d'habitants d'aquestes comarques, aquesta inversió significa un total de 24.337 pessetes per càpita. El mateix indicador per al conjunt d'inversions reals assignades comarcament als Pressupostos de la Generalitat i de les seves entitats autònomes representa un import de 6.216,7 pessetes per habitant. Aquest, senyores i senyors diputats, és un altre bon indicador de l'esforç inversor realitzat.

Les principals línies d'actuació en aquestes comarques se centren bàsicament en dos grans camps : obres hidràuliques i carreteres. Senyor Aleu, em sembla que m'ha sentit dir moltes vegades, per allà les nostres terres, que jo contemplo quatre eixos fonamentals per al relleu i el redreçament econòmic d'aquelles comarques, amb un ordre de prioritats que és el següent : aprofitament integral de les seves aigües; comunicacions; després, quasi com a conseqüència, ubicació d'indústries no contaminants, preferiblement de transformació dels productes primaris d'allà, i foment del turisme : tenim llocs prou bells i prou atractius perquè el turisme en aquelles comarques s'incrementi. Així, la inversió en obres hidràuliques canalitza la meitat de la inversió total, i la de carreteres, un terç; el terç restant es distribueix entre diferents departaments.

A l'últim, el Consell Executiu, en el moment present, considera que s'ha de tenir molt en compte la incidència que en la redacció d'aquest Pla ha tingut l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial a Catalunya, però quant a les línies d'actuació sobre aquestes comarques.

Senyores i senyors diputats, nosaltres compartim totalment el fons d'aqueixes esmenes; és a dir, potser en la forma no hi estem totalment d'acord. Les considerem, considerem el fons de les esmenes quelcom que és just, equitatiu i saludable, i per això nosaltres votàrem... Millor dit, demanàrem votació separada del primer i el segon punts i, al segon punt, demanàrem una votació separada de la frase que diu «en el termini de dos mesos».

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Aleu té la paraula per fixar la seva posició respecte de les esmenes.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Només una consideració : que, atès com ha anat el debat, i que hi ha hagut un grup, el Grup Popular, que m'ha demanat la retirada d'un punt, no solament hauré de definir-me sobre les esmenes que ha presentat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sinó també sobre aquest punt; suposo que no hi ha inconvenient. *(Pausa.)*

Per tant, respecte a les esmenes presentades pel Grup parlamentari del PSUC, nosaltres entenem l'esmena número 2 i

l'esmena número 3 com unes esmenes que qualifiquen i que milloren enormement la nostra Moció, i, per tant, les acceptem plenament. No veiem la necessitat de separar del punt 2 la part final, que ells proposen suprimir i concretar-la més en el punt 3; per tant, no acceptàrem l'esmena número 2 i sí que acceptàrem, com a esmenes noves, el punt 2 i el punt 3 de la Moció. Pensem que són millores que clarifiquen clarament quines són les entitats a les quals s'ha de consultar, i quina finalitat ha de tenir el pla de relleu.

De tota manera, jo també m'he de referir a dues intervencions que s'han produït. La primera és la petició del Grup Popular que retiréssim el primer punt de la Moció : nosaltres no la podem retirar; no la podem retirar, perquè és una constatació d'un fet, i mantindrem la votació.

De tota manera, i respecte a la posició que ha fet el Grup majoritari, el Grup de Convergència i Unió, de demanar votació separada del punt segon, que demanen votació separada d'«en el termini de dos mesos», nosaltres anunciem a la Mesa la retirada d'aquest termini. Per tant, el punt segon demanàrem que fos aprovat per unanimitat, si m'ha semblat entendre les posicions de tots els grups, traient el termini de dos mesos. No és que ens agradi —és a dir, nosaltres voldríem fixar un termini—, però reconeixem que el tema que, que es faci el pla de relleu o no, tingui un suport majoritari i, en aquest cas, potser unànime de la Cambra, val la pena la posició de retirar aquesta frase, «el termini de dos mesos», i, sigui quin sigui el Govern que surti després del 29 de maig, tindrà un mandat, el Consell Executiu, de fer un pla de reactivació votat per unanimitat a la Cambra que properament s'ha de dissoldre.

Per tant, i una mica per aclarir els termes de la votació, el primer punt quedaria tal com està, el segon punt quedaria tal com està, i les esmenes 2 i 3 del PSUC quedarien com a punts 3 i 4, incorporats a la Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem doncs, ara, a procedir a la votació d'aquesta Moció. Ho farem, naturalment, per separat, a causa dels pronunciaments que hi ha hagut.

Primer posem a votació el punt 1 de la Moció.

Els qui siguin favorables a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt primer ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació el punt segon, llevat de la frase «el termini de dos mesos», acceptada aquesta supressió pels titulars de la Moció, que ho han retirat, i per tant podem pronunciar-nos sobre el punt 2, amb l'exclusió d'aquesta frase.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt segon, amb aquesta modificació, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a la votació del contingut de l'esmena número 2 i de la número 3, que es converteixen en els punts 3 i 4. Ho fem conjuntament; suposo que ho podem fer, no? *(Pausa.)* Bé, doncs, sotmetem a votació aquests dos nous apartats.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 33 vots a favor, 55

en contra i cap abstenció.

Ara procedirem a suspendre aquesta reunió fins el dia 24 a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i un minut.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

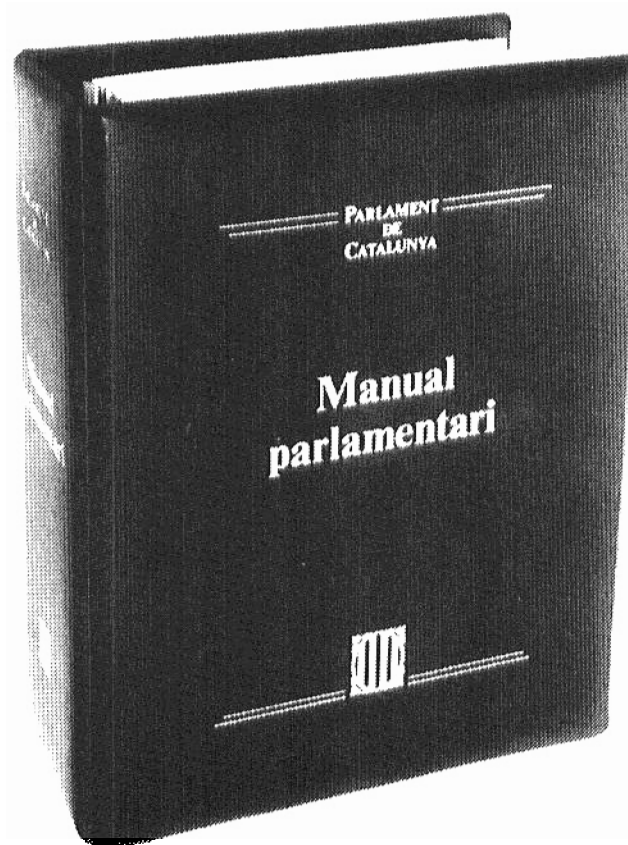
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Guberns Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona